TEE
KRISTUSE
JUURDE

ELLEN G. WHITE

New Covenant Publications International Ltd. Estonian

Autoriõigus © 2020. Uue Lepingu Rahvusvahelised Väljaanded

Kõik õigused kaitstud. Ühtki selle raamatu osa ei tohi reprodutseerida ega edastada ühelgi kujul ega mingil viisil autori kirjaliku loata, välja arvatud kriitilistes artiklites ja läbivaatamiste puhul esitatud lühikeste noteeringute puhul. Palun tutvuge kõigi asjakohaste küsimustega väljaandjale.

Kõik õigused kaitstud. Selle raamatu ühtegi osa ei tohi mingil kujul ega mingil viisil elektrooniliselt ega mehaaniliselt reprodutseerida ega edastada, kaasa arvatud fotokopeerimine, salvestamine, või teabesalvestuse ja otsingusüsteemi abil - välja arvatud arvustaja, kes võib tsiteerida arvustuse lühikesi lõike trükitud ajakirjas või ajalehes - ilma kirjastaja kirjaliku loata.

ISBN: 359-2-85933-609-1

ISBN: 359-2-85933-609-1

Kataloogimine Väljaannete Andmetes

Toimetanud ja Kujundanud: Uue Lepingu Rahvusvaheline Kontsern

Trükitud Ühendkuningriigis.

Esimene trükk 26. mai 2020

Avaldanud : Uue Lepingu Rahvusvaheline Kontsern

New Covenant Publications International Ltd.,

Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Külastage veebisaiti: www.newcovenant.co.uk

Jeesus istus austatud külalisena publiku lauas, näidates oma kaastundega ja sotsiaalse lahkusega, et Ta tunnustab inimkonna väärikust; ja inimesed igatsesid saada Tema usalduse vääriliseks. Tema sõnad langesid nende janunevatele südametele õnnistatud, elu andva jõuga. Uued impulsid ärkasid ja neile ühiskonna tõrjututele avanes võimalus uueks eluks.

Jeesus juhtis tähelepanu valeõpetuse võimule hävitada tõe väärtustamine ja soov tõe järele. Ütles Ta “Vaid värske viin tuleb panna uutesse nahklähkritesse, siis keegi, kes joob vana, ei himusta värsket, vaid ütleb: Vana on maitsev!” Kogu tõde, mis on patriarhide ja prohvetite kaudu maailmale antud, paistis Kristuse sõnades uues ilus esile.

New Covenant Publications

International Ltd.

Reformeeritud Raamatud, Ümberkujundatud Mõtted

New Covenant Publications International Ltd.,
Kemp House, 160 City Road, London, EC1V 2NX

Email: newcovenantpublicationsintl@gmail.com

See lehekülg on tahtlikult tühjaks jäetud

Tunnustused

See raamat on pühendatud Jumalale.

Eessõna

Rahvusvaheline New Covenant Publications ühendab lugeja jumaliku plaaniga, mis seob taeva ja maa ning tugevdab armastuse seaduse püsivust. Logo, lepinguga laegas tähistab Kristuse Jeesuse ja Tema rahva vahelist lähedust ja Jumala seaduse keskset kohta. Nagu on kirjutatud: „See on leping, mille ma teen Iisraeli kojaga, ütleb Issand: ma panen oma seaduse nende sisemistesse osadesse ja kirjutan selle nende südamesse ning nad on minu rahvas ja ma olen nende jumal. " (Jeremija 31: 31-33; Heebrealastele 8: 8-10). Tõepoolest, uus leping tõendab lunastust, mis on puhkenud vaibumata ja verega suletud.

Lugematute sajandite jooksul on paljud kannatanud räsitavat vaeva ja arusaamatut rõhumist, mille eesmärk on kustutada tõde. Eriti pimedal ajal oli see valgus inimlike traditsioonide ja populaarse teadmatuse tõttu suuresti varjatud, sest maailma elanikud olid tarkust põlganud ja lepingust üle astunud. Kompromissi leidmine vohavate pahedega kutsus esile sellise ohjeldamatu degeneratsiooni ja kuratliku ebainimlikkuse nuhtluse, et paljud elud ohverdati ebaõiglaselt, keeldudes südametunnistuse vabadust loovutamast. Sellegipoolest taaselustati kaotatud teadmised, eriti reformatsiooni ajal.

16. sajandi reformatsiooni ajastu kutsus esile tõe, fundamentaalsete muutuste ja sellest tuleneva turbulentsi, nagu kajastub ka vastureformatsioonis. Selle mahu kaudu saab aga selle ainulaadse revolutsiooni vaieldamatu tähtsuse reformaatorite ja teiste julgete pioneeride vaatenurgast uuesti teada. Nende arvates, saab aru laastavatest lahingutest, mis on sellise fenomenaalse vastupanu ja üleloomulike sekkumiste põhjused.

Meie moto: „Reformeeritud raamatud, ümberkujundatud mõtted“ rõhutab kriitilisel ajastul komponeeritud kirjanduse erilist žanrit ja selle mõju. See kajastab ka isikliku reformatsiooni, uuestisünni ja ümberkujundamise pakilisust. Kuna Gutenbergi trükikoda koos tõlkebürooga levitas reformitud usu põhimõtteid umbes 500 aastat tagasi, siis digitaliseeritud ajakirjandus ja veebimeedia vahendab tõe valgust viimastel aegadel kõigis keeltes.

Sisukord

Peatükk 1 – Jumala Armastus Inimene 5
Peatükk 2 – Patune Vajab Kristust 9
Peatükk 3 – Patukahetsus 12
Peatükk 4 – Pattude Tunnistamine 19
Peatükk 5 – Jumalale Pühendumine 22
Peatükk 6 – Usk ja Jumalast Vastuvõtmine 25
Peatükk 7 – Kristuse Järelkäija Mõõdupuu 29
Peatükk 8 – Kasvamine Kristuses 34
Peatükk 9 - Töö ja Elu 39
Peatükk 10 – Jumala Tundmine 43
Peatükk 11 - Eesõigus Palvele 47
Peatükk 12 – Mida Teha Kartusega 53
Peatükk 13 - Rõõm Issandas 57

Peatükk I – Jumala Armastus Inimene

Nii loodus kui ka ilmutus tunnistavad ühtviisi Jumala suurest armastusest. Meie Isa taevas on elu, tarkuse ja rõõmu allikas. Vaadelge looduse ülevaid ning kauneid vorme. Mõelge, kui imeliselt on kõik loodud — mitte ainult inimese vajaduseks ja õnneks, vaid kõige elava heaks. Päikesepaiste ja vihm värskendavad ning rõõmustavad maad, künkaid, merd ja tasandikke, jutustades meile Looja armastusest. Jumal rahuldab kogu loodu igapäevased vajadused. Imepäraselt väljendub see Lauliku sõnades:

“Kõikide silmad ootavad Sind ja Sina annad neile

nende roa omal ajal; Sina avad oma käe ja täidad

kõik, mis elab, hea meelega!” (Ps 145, 15. 16.)

Jumal lõi inimese pühaks ja õnnelikuks. Looja kätest tulnud kaunil maal ei tuntud languse hävitavat hingust ega needuse varje. Viletsuse ja surma tõi endaga kaasa Armastuse Käsust üleastumine. Ent isegi patust tulenevate kannatuste keskel ilmneb Jumala armastus. On kirjutatud, et maa neeti inimese üleastumise pärast. (1 Ms 3, 17.). Kibuvitsad ja ohakad — raskused ja kannatused, mis toovad ellu muret ja vaeva — määrati inimese kasuks kui Jumala plaanis ette nähtud osa. See oli vajalik, et tõsta teda kõrgemale patust tulenevast laostumisest ja alandamisest. Kuigi maailm on langenud, leiame kõikjal valitseva kurbuse ja viletsuse kõrval ka lootuse ja troosti sõnumeid. Isegi ohakad ja kibuvitsad on õitega kaetud.

“Jumal on armastus” — nii on kirjutatud igale puhkevale pungale, igale tärkavale rohuliblele. Kaunid linnud, kes täidavad õhu imelise lauluhelinaga; õrnade värvivarjunditega healõhnalised lilled oma täiuslikkuses; metsade majesteetlikud hiigelpuud oma lopsakuses — kõik see tunnistab Jumala õrnast, isalikust hoolest ja soovist oma lapsi õnnelikuks teha.

Piibel ilmutab Tema iseloomu. Jumal on ise oma lõputut ar-mastust ja halastust avaldanud. Kui Mooses palus: “Näita mulle oma au,” vastas Issand: “Ma lasen sinu eest mööduda kogu oma ilu!” (2. Ms 33, 18.). See on Tema au. Ja Jehoova möödus Moosesest ja hüüdis: “Jehoova, Jehoova on halastaja ja armuline Jumal, pika meelega ja rikas heldusest ning tõest, kes säilitab heldust tuhandeile, annab andeks ülekohtu ja patu...” (2 Ms 34, 6. 7.) Jumal on köitnud meie südamed paljude asjade abil nii taevas kui maa peal. Ta püüab ennast ilmutada looduse kaudu ja kõige sügavamate ning õrnimate sidemete kaudu, mida inimsüda eales tunda võib. Kuid seegi esitab Tema armastust ikka vaid puudulikult.

Kõigist antud tõenditest hoolimata suutis headuse vaenlane inimeste meeli sedavõrd pimestada, et nad vaatasid Jumalale hirmuga, vaatasid Temale kui karmile ja halastamatule olevusele. Saatana abiga tekkis inimestes kujutelm Jumalast, kelle peamiseks omaduseks on range õiglusenõudmine, kes on vali kohtunik, karm ja nõudlik võlausaldaja. Vaenlane kujutas Loojat olevusena, kes jälgib inimesi valvsate silmadega, avastamaks nende vigu ja eksimusi

et neid siis nuhelda. Ning just sellepärast, et kõrvaldada see tume vari ja näidata maailmale Jumala piiritut armastust, tuligi Jeesus inimeste keskele elama.

Jumala Poeg tuli taevast, et ilmutada Isa. “Ükski ei ole Jumalat iialgi näinud; ainusündinud Poeg, kes on Isa süles, on Temast kõnelenud.” (Jh 1, 18.) “Ükski ei tunne Isa, kui ainult Poeg ja see, kellele iganes Poeg tahab Teda ilmutada.” (Mt 11, 27.) Kui üks jünger küsis: “Issand, näita meile Isa,” vastas Jeesus: “Niikaua aega olen ma teie juures ja sa ei ole mind tundnud, Filippus? Kes on mind näinud, see on näinud Isa, kui- das sa ütled: “Näita meile Isa?”” (Jh. 14, 8. 9.).

Kirjeldades oma maapealset tööd, ütles Jeesus: “Issand on mind võidnud kuulutama evangeeliumi vaestele; Ta on mind läkitanud kuulutama vabakssaamist seotuile ja nägemist pimedaile, laskma rõhutuid vabadusse.” (Lk. 4, 18.). See oli Tema töö. Ta tuli head tegema, tuli tervendama kõiki, keda Saatan rõhus. Oli külasid, kus ühestki majast ei kostunud enam haigete oigeid. Jeesus oli sealt läbi läinud ja kõik haiged tervendanud. Tema töö tunnistas jumalikust võidmisest. Armastus, halastus ja kaastunne avaldusid igas Tema teos. Jeesuse süda pöördus õrna osavõtlikkusega inimeste poole. Ta võttis enda peale inimolemuse, et küündida inimeste vajadusteni. Ka kõige vaesem ja madalam ei kartnud Temale läheneda. Õnnistegija kütkestas isegi väikeseid lapsi, kes armastasid Ta põlvedele ronida ning vaadata Tema mõtlikku, lahkesse, armastust peegeldavasse näkku.

Jeesus ei hoidunud tõtt ütlemast, ent väljendas seda alati ar-mastuses. Rahvaga suhtlemisel avaldus Tema sügav peene- tundelisus ning hoolitsev, lahke tähelepanelikkus. Iialgi ei öelnud Ta vajaduseta ainsatki karmi sõna, kunagi ei valmistanud õrnale hingele tarbetut valu. Jeesus ei pahandanud inimestega nende nõrkuste pärast, rääkis aga alati tõtt armastuses. Ta häbimärgistas silmakirjalikkust, uskmatust ja ülekohut, kuid lausus isegi oma teravamad noomitused pisarsilmil. Õnnistegija nuttis Jeruusalemma pärast, armastatud linna pärast, mis aga keeldus Teda vastu võtmast kui Teed, Tõde ja Elu.

Rahvas hülgas oma Päästja, Tema aga suhtus neisse kaastundliku õrnusega. Terve Ta elu oli täis enesesalgamist ja hoolitsust teiste eest.. Jeesuse silmis omas iga hing väärtuse. Ja kuigi Ta käitus alati jumaliku väärikusega, ei takistanud see õrna hoolitsusega iga Jumala perekonna liikme poole alla kummardumast. Kõikides inimlastes nägi Ta langenud hingi, pidades nende päästmist oma ülimaks eesmärgiks.

Selline oli Kristuse iseloom, mis avaldus Tema elus. See on Jumala iseloom. Isa südamest voolavad inimestele jumaliku kaastunde vood, ilmutatuina Kristuses. Jeesus — õrn ja kaastundlik Päästja — oli Jumal, “avalikuks saanud lihas.” (1. Tm 3, 16.).

Jeesus elas, kannatas ja suri selleks, et meid lunastada. Ta sai “valude meheks”, et meie saaksime igavese rõõmu osalisteks. Jumal lubas tulla oma armastatud Pojal, täis armu ja tõtt, kirjeldamatu hiilguse maalt patu hävitava mõju all kannatavale maale, mida tumestab surma ja needuse vari. Ta lubas Tal lahkuda oma armastuse rüpest, inglite jumaldavast austusest, et

kannatada alandamist, solvamist, häbistamist, vihkamist ja surma. “Karistus oli Tema peal, et meil oleks rahu ja Tema vermete läbi on meile tervis tulnud.” (Jes 53, 5.). Vaatle Teda kõrbes, Ketsemanis, ristil! Veatu Jumala Poeg võttis enda pele patukoorma. Tema, kes oli üks Jumalaga, koges oma hinges hirmsat lahutust, mida patt Jumala ja inimese vahel põhjustab. See tõigi tema huultele valukarje: “Mu Jumal! Mu Jumal! Miks Sa oled mind maha jätnud!” (Mt 27, 46.) Jumala Poja südame purustas patt ja selle koleduse tundmine. Tema südame purustas Jumalast lahusolekutunne.

Jeesus ei toonud ohvrit selleks, et Isa südames inimeste vastu armastust äratada, mitte selleks, et saada nõusolek meid päästa. Ei, ei! “Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainusündinud Poja on andnud...” (Jh 3, 16.) Isa ei armasta meid mitte suure lepituse tõttu. Vastupidi, Ta valmistas lepituse sellepärast, et Ta meid armastab. Kristus oli vahendaja, kelle kaudu Ta langenud maailmale oma piiritut armastust välja valas. “Jumal oli Kristuses ja lepitas maailma iseenesega.” (2. Kr 5, 19) Jumal kannatas koos oma Pojaga. Ketsemani ahastuses ja Kolgata surmas maksis lõputu Armastus meie lunahinna. Jeesus ütles: “Sellepärast Isa armastab mind, et ma jätan oma elu...” (Jh 10, 17.) See tähendab: Minu Isa on teid nii väga armastanud, ja sellepärast, et ma andsin oma elu teie lunasta- miseks, armastab Ta mind veelgi enam kui enne. Teisisõnu: Kuna ma olen saanud teie asemikuks ja käemeheks, jätnud oma elu, võtnud enda peale teie ülekohtu ja võlad, olen saanud oma Isale veelgi kallimaks. Minu ohvri tõttu võib Jumal olla õiglane ja siiski õigeks mõista ka selle, kes minusse usub.

Mitte keegi peale Jumala Poja ei saanud teostada meie lunastamist. Ainult Tema, kes oli Isa rüpes, võis Teda ilmutada. Ainult Tema, kes tundis Jumala armastuse kõrgust ja sügavust, võis seda avaldada. Isa armastust ei saanud väljendada miski muu kui langenud inimese eest toodud Kristuse võrratu ohver. “Sest nõnda on Jumal maailma armastanud, et Ta oma ainusündinud Poja on andnud.” Isa ei andnud Teda mitte ainult selleks, et Ta elaks inimeste hulgas, vaid selleks, et Ta kannaks nende patud ja sureks nende eest. Jumal kinkis oma Poja langenud inimsoole. Kristus sidus end lahutamatult inimkonna huvide ja vajadustega. Tema, kes oli üks Jumalaga, sidus end inimlastega ja need sidemed pole kunagi katkenud. Jeesus ei “häbenenud neid nimetada vendadeks.” (Hbr 2, 11.) Ta on meie Ohver, meie Eestkostja, meie Vend, kes kannab inimkuju Isa trooni ees, olles läbi igavikuaegade üks nendega, keda Ta on lunastanud. Ta on inimese Poeg. Ja seda selleks, et inimene saaks patu laostavast mõjust ja hävingust kõrgemale tõstetud ning võiks peegeldada Jumala armastust ja osa saada pühaduse rõõmust. Võrratu lunahind, taevase Isa mõõtmatu ohver, Tema Poja surma andmine meie eest peaks äratama ülevaid mõtteid ka sellest, kelleks me Kristuse kaudu võime saada. Kui apostel Johannes vaatles inspiratsiooni kaudu Isa armastuse kõrgust, laiust ja sügavust, täitis teda püha aukartus. Suutmata leida sobivat väljendusviisi, millega selle armastuse suurust ja õrnust väljendada, kutsus ta maailma seda vaatlema. “Vaadake, missuguse armastuse on Isa meile andnud, et meid hüütakse Jumala lasteks!” (1 Jh 3, 1.) Millise väärtuse annab see inimesele!

Patustamisega alistuvad inimlapsed Saatanale, saades tema alamaiks. Usu läbi Kristuse lepitusohvrisse võivad aga Aadama lapsed saada Jumala lasteks. Endale inimolemuse võtmisega ühendab Kristus inimsoo. Langenud inimesele on antud võimalus saada ühenduses Kristusega “Jumala laste” nime vääriliseks.

Teist sellist armastust ei ole! Taevase Kuninga Lapsed! Milline ülev tõotus! Teema kõige sügavamateks mõtisklusteks! Jumala võrratu armastus maailma vastu, kes Teda ei armasta! Sellel mõttel on hinge pehmendav jõud ning see suunab meeled Jumala tahte alla. Mida enam me risti valguses Jumala iseloomu uurime, seda enam näeme halastust, õrnust ja andestust, mis on õiglusega läbi põimunud; seda selgemini märkame selle võrratu armastuse loendamatuid tõendeid; me näeme, et see ületab isegi ema õrna kaastunde oma isemeelse lapse vastu.

Peatükk 2 – Patune Vajab Kristust

Algselt oli inimene varustatud suurepäraste võimete ja tasakaaluka meelega. Ta oli oma olemuses täiuslik ja Jumalaga kooskõlas. Mõtted puhtad ja eesmärgid pühad. Ent sõnakuulmatus rikkus võimed ning omakasupüüdlikkus astus armastuse asemele. Patt nõrgestas inimese olemuse nii, et võimatu oli kurjuse väele oma jõuga vastu panna. Nüüd muutus ta Saatana vangiks ja oleks selleks ka igavesti jäänud, kui Jumal ise poleks erilisel viisil vahele astunud. Kiusaja eesmärk oli nurja ajada inimese loomisel kavandatud jumalik plaan ja täita maa- ilm hädade ja hävinguga. Seejärel tahtis ta osutada sellele kurjusele kui Jumala töö ebaõnnestunud tulemusele inimese loomisel. Kui inimene veel patuta oli, siis suhtles ta rõõmsalt Temaga, "kelles peituvad kõik tarkuse ja tunnetuse aarded." (Kl 2, 3.)

Peale patustamist ei leidnud ta aga pühaduses rõõmu ning püüdis end Jumala palge eest peita. Samasugune on uuendamata südame seisukord praegugi. Olles Jumalaga vastuolus, ei leia see Temaga suhtlemisest rõõmu. Patune ei saa Jumala läheduses õnnelik olla. Pühade seltskonnast põrkuks ta tagasi. Ning kui teda ka lubataks taevasse, ei tunneks ta seal rõõmu. Omakasupüüdmatu armastuse vaim, mis valitseb seal, kus iga süda vastab lõputule Armastusele, ei leiaks patuse südames mingit vastukaja. Tema mõtted, huvid ja ajendid oleksid sealse ühiskonna jaoks täiesti võõrad. Niisugune inimene tekitaks taevases harmoonias ebakõla. Taevas muutuks talle piinapingiks. Ta igatseks end varjata Selle eest, kes on Valgus ja kogu rõõmu keskpunkt. See, mis patused taevast välja jätab, ei ole Jumala meelevaldne määrus. Sellest ühiskonnast kõrvaldab nad nende enda kõlbmatus. Jumala au oleks neile hävitav tuli. Nad eelistaksid hukatust, et varju leida Tema palge eest, kes neid surres lunastas.

Keegi meist pole võimeline oma jõuga patu mülkast väljuma. Meie süda on kuri ja ükski meist ei saa seda muuta. "Kes võib roojasest teha puhta? Mitte keegi!" (Iiob 14, 4) "Liha mõtteviis on vaen Jumala vastu, sest ta ei alistu Jumala käsule ega võigi alistuda." (Rm 8, 7.) Haridus, kultuur, tahte harjutamine, inimlikud jõupingutused — kõigel sellel on oma koht, kuid siin on nad jõuetud. Need võivad anda käitumisele välise lihvi, kuid ei suuda muuta elu varjatud lätteid. Enne, kui patune inimene muutub pühaks, peab tegevusse astuma sisemine jõud, uus elu ülevalt. See jõud on Kristus. Ainult Tema arm võib taaselustada hinge surnud võimed ja tõmmata Jumala juurde pühadusse. Päästja ütles: "Kui keegi ei sünni ülevalt," s. t. kui ta ei saa uut südant, uusi soove, eesmärke ja ajesid, mis juhik- sid teda uuele elule, "ei või ta Jumala riiki näha." (Jh 3, 3.) Arvamus, et inimeses peituvad head omadused on vaja vaid välja arendada, on saatanlik pettus. "Aga maine inimene ei võta seda vastu, mis on Jumala Vaimust, sest see on temale rumalus ja ta ei või sellest aru saada, sellepärast, et seda tuleb mõista vaimselt." (1. Kr 2, 14. ingl. k.) "Ära pane imeks, et ma sulle ütlen: Te peate uuesti sündima." (Jh 3, 7.) Kristuse kohta on kirjutatud: "Temas oli elu ja elu oli inimeste valgus." (Jh 1, 4.) "Ei ole antud taeva all inimestele ühtki muud nime, kelles meid päästetakse." (Ap 4, 12.)

Ei ole küllaldane, kui tajume Jumala armastust, näeme Tema iseloomu ilu ja isalikku õrnust. Sellest ei ole küll, kui märkame Tema käsus tarkust ja õiglust ning mõistame, et see on rajatud igavese armastuse printsiibile. Ka Paulus mõistis seda, kui ta väljendas: “Ma möönan, et käsk on hea.” (Rm 7, 16.) “Nõnda siis on käsk püha ja käsusõna püha ja õige ja hea.” (Rm 7, 12.) Kuid ta lisas oma hingeahastuses ja meeleheites: “Aga mina olen lihalik ja patu alla müüdud.” (Rm 7, 14) Apostel igatses puhtust ja õiglust, mida ta ise oma jõuga saavutada ei suutnud. Ta hüüatas: “Oh mind viletsat inimest! Kes päästab mind sellest surma ihust?” (Rm 7, 24.) Taoline hüüe on kerkinud paljudes rõhutud südameis kõikides maades ja kõikidel aegadel. Kõigi jaoks on aga üks vastus: “Vaata, see on Jumala Tall, kes võtab ära maailma patu!” (Jh 1, 29.)

Jumala Vaim on soovinud seda tõde mitmesuguste näidete varal süükoormast vabaneda soovijaile selgeks teha. Kui Jaakob pärast patustamist — Eesavi petmist — isakodust põgenes, rõhus teda süütunne. Üksildase ja põlatuna, kõigest, mis elus kallis olnud lahutatuna, rõhus ta hinge eriti üks mõte — hirm, et patt on ta Jumalast lahutanud, et taevas on ta maha jätnud. Oma kurbuses heitis ta palja maa peale puhkama, ümber vaid üksildased mäekünkad ja pea kohal selge, särav tähistaevas. Magades tajus ta kummalist valgust: Ennäe, tasandikult, millel ta lamas, viis suur trepp taeva väravani. Jumala inglid liikusid mööda seda üles ja alla. Ülevalt hiilgusest kostuv jumalik hääl kuulutas lohutuse ja lootuse sõnumit. Nii sai Jaakob teada, kes tema vajadust ja hinge igatsust rahuldada võis. See oli Lunastaja. Rõõmu ja tänulikkusega vaatas ta ilmutatud teed, mille kaudu tema, patune, võis ühenduse Jumalaga taastada. Tema unenäo saladuslik redel esitas Jeesust, ainsat vahendajat Jumala ja inimese vahel.

Samale võrdkujule vihjas Kristus oma jutuajamises Naata- naeliga, öeldes: “Te näete ka taeva olevat avatud ja Jumala inglid astuvat üles ja alla inimese Poja peale.” (Jh 1, 51.) Pattulangemise tõttu võõrdus inimene Jumalast. Maa lahutati taevast. Üle lahutava kuristiku polnud mingit ühendust. Kristuse kaudu on aga maa uuesti taevaga ühendatud. Oma teenete läbi sai Kristus sillaks üle kuristiku, mille oli tekitanud patt. Teenivad inglid võivad nüüd inimestega sidet pidada. Kristus ühendab langenud, nõrga ja abitu inimese piiritu jõu Allikaga.

Asjatult unistab inimkond progressist, asjatud on kõik jõu- pingutused inimkonna õilistamiseks, kui ei pöörata tähelepanu langenud inimsoo lootuse ja abi ainsale Allikale. “Kõik hea and ja täiuslik annetus...” (Jk 1, 17.) tuleb Jumalalt.

Lahus Jumalast pole tõelist iseloomu õilsust olemaski. Ainus tee Jumala juurde on Kristus. Ta ütleb: “Mina olen tee, tõde ja elu, ükski ei saa Isa juurde muidu, kui minu kaudu!” (Jh 14, 6.)

Armastus, mis igatseb Jumala südames oma maapealsete laste järele on tugevam kui surm. Oma Poja andmisega kinkis Jumal inimese lunastamiseks kogu taeva. Päästja elu ja surm ning eestkostmine, inglite teenistus, Püha Vaimu veenmine, Isa töö kõige kaudu, taevaste olevuste lakkamatu huvi — kõik see on rakendatud inimese lunastamiseks.

Oo, vaadelgem seda imeväärset Ohvrit, mis meie eest on toodud! Püüdkem hinnata seda tööd ja energiat, mida taevas eksinu õigele teele pööramiseks, isakoju tagasi toomiseks kulutab. Üllamaid motiive ja võimsamaid abinõusid poleks enam rakendada saanudki. Kõike ülendav õiguse tasu, inglite seltskond, Jumala ja Ta Poja armastus, suhtlemine taevaste olevustega, kõigi meie võimete arendamine läbi igaviku aegade — kas ei õhuta ja julgusta see meid oma armastavast südamest tulenevat teenistust Loojale ja Lunastajale pühendama!

Ja teisest küljest: Jumalik otsus patu kohta, vältimatu karistus, meie iseloomu laostumine ja lõplik hävitus — kõik see on Jumala Sõnas esile toodud, et meid Saatana orjamise eest hoiatada. Mida rohkemat oleks Jumal veel meie heaks teha saanud. Hinnakem Tema armu. Õppigem õigesti suhtuma Temasse, kes on meid imeteldava armastusega armastanud. Kasutagem meie jaoks ette nähtud vahendeid, et kujuneda Tema sarnaseks. Siis võib taastuda suhtlemine inglitega, kooskõla ja osadus Isa ja Pojaga. {TKJ 9.5}

Peatükk 3 – Patukahetsus

Kuidas saab patune inimene Jumala ees õigeks? Ainult Kristuse kaudu saame kooskõlla Jumalaga ja pühadusega. Kuidas peame aga Kristuse juurde tulema? Paljud esitavad sama küsimuse nagu rahvas nelipühipäevil, kui nad oma patusüüd tundes hüüdsid: „Mis me peame tegema?“ Peetruse vastuse esimesed sõnad olid: „Kahetsege pattu!“ (Ap 2, 38. ingl. k.) Teine kord, veidi hiljem, ütles ta: „Kahetsege pattu ja pöörduge, et teie. patud kustutataks.“ (Ap 3, 19. ingl. k.) {TKJ 9.6}

Patukahetsus eeldab kurbust patu pärast ja sellest pöördumist. Me ei saa aga patust loobuda, mõistmata selle patusust. Kui me ei pöördu südamega, siis ei toimu elus tõelist muutust. {TKJ 10.1}

Paljud ei mõista õige patukahetsuse olemust. Nad on kurvad oma pattude pärast ja teostavad isegi välise uuenduse, sest kardavad kannatusi, mida patustamine endaga kaasa toob, kuid taoline patukahetsus pole piibellik. {TKJ 10.2}

Halisetakse pigem kannatuste, kui patu pärast. {TKJ 10.3}

Selline oli ka Eesavi kurbus, kui ta taipas, et esmasünniõigus on alatiseks kaotatud. Bileami kohutas ingel, kes seisis paljastatud mõõgaga tema teel. Bileam tunnistas end süüdi kartuses kaotada elu. See tunnistus ei sisaldanud aga ehtsat patukahetsust, sihikindlat pöördumist ega põlgust halva vastu. Juudas Iskariot ütles peale Issanda äraandmist: „Ma olen pattu teinud, et ma ära andsin süütu vere.“ (Mt 27, 4.) {TKJ 10.4}

Tema süüdiolev hing sundis ülestunnistusele kohutava huk-kamõistmise ja eelseisva hirmsa nuhtluse pärast. Süü tagajärjed täitsid teda hirmuga. See aga, et ta oli ära andnud Jumala veatu Poja, salanud Iisraeli Püha, ei toonud hinge sügavat kurbust. Kui vaarao kannatas Jumala nuhtluse all, tunnistas ta oma pattu, et nuhtlusest vabaneda. Niipea aga, kui nuhtlused lõppesid, jätkas ta Jumala trotsimist. Kõik eelpool nimetatud mehed halisesid patu tagajärgede pärast. {TKJ 10.5}

Kui aga süda alistub Jumala Vaimu mõjule, elavneb süda-metunnistus ning patune hakkab tajuma Jumala püha käsu sügavust ja pühadust ning mõistab, et see on Tema valitsuse aluseks nii taevas, kui ka maa peal. „See tõeline valgus, mis valgustab iga inimest.“ (Jh 1, 9.), valgustab hinge salasoppe ja peidetud pimeduseteod saavad ilmsiks. Süütunne vallutab meele ja südame. Patune taipab Jehoova õigust ja tunneb oma süü ja roojasuse pärast südamete Uurija ees hirmu. Ta mõistab Jumala armastust, pühaduse ilu ja puhtuse rõõmu ning igatseb puh- taks saada, et taastuks ühendus taevaga. {TKJ 10.6}

Taaveti palve pärast langemist valgustab õiget kurvastust patu pärast. Tema kahetsus oli siiras ja sügav. Selles polnud püüet oma süüd vabandada. Tema palvet ei ajendanud soov ähvardavast nuhtlusest pääseda. Taavet mõistis oma üleastumise kohutavust ja oma hinge rüvedust. Patt oli talle vastik. Ta ei palunud mitte ainult andestust, vaid ka puhast südant. Ta

igatses pühaduse rõõmu — kooskõla ja ühenduse taastamist Jumalaga. Taaveti hing kõneles sellist keelt: {TKJ 10.7}

„Õnnis on see, kelleüleastumine on andeksantud, kellepatt on kinnikaetud! Õnnis on inimene, kelleleJehoovapahategueiarvesta ja kellevaimusei ole kavalust!“ (Ps 32, 1. 2.) {TKJ 11.1}

“Jumal, ole mulle armuline oma heldust mööda, kustuta mu üleastumised oma rohket halastust mööda! Pese mind hästi mu süüteost ja puhasta mind mu patust! Sest ma tunnen oma üleastumisi ja mu patt on alati mu ees! Sinu vastu ükspäinis olen ma pattu teinud, ja olen teinud seda, mis on paha Sinu silmis, et Sa oleksid õiglane oma sõnades ja selge kohtumõistmises! Vaata, süüteos olen ma sündinud ja patus on mu ema mind saanud! Vaata, Sul on heameel tõest, mis asub südame põhjas, ja salajas annad Sa mulle tarkust teada! Puhasta mind patust iisopiga, et ma saaksin puhtaks, uha mind, siis ma lähen valgemaks kui lumi! Anna mulle kuulda rõõmustust ja rõõmu, et ilutseksid mu luud-kondid, mis Sina oled puruks löönud! Peida oma pale mu pattude eest ning kustuta kõik mu pahateod. Loo mulle, Jumal, puhas süda ja uuenda mu sees kindel vaim! Ära heida mind ära oma palge eest ja ära võta minult ära oma Püha Vaimu! Anna mulle tagasi rõõmustus Sinu päästest ja heameelne Vaim toetagu mind!” (Ps 51, 1-14.) (Ps 51, 1-14.) {TKJ 11.2}

Sellise kahetsuse teostamine on väljaspool meie võimeid. See on saavutatav ainult Kristuse kaudu, „kes on läinud üles ja andnud inimestele andeid“. {TKJ 11.3}

Just selles eksivadki paljud ja jäävad järelikult Kristuse poolt pakutavast abist ilma. Mõeldakse, et enne ei või Kristuse juurde tulla, kui on kahetsetud, mis neid pattude andestuseks ette valmistab. Tõsi küll, patukahetsus eelneb pattude andekssaamisele, kuna ainult murtud ja kahetsev süda tunneb vajadust Päästja järele, kuid kas siis patune peab nii kaua ootama, kuni võib Jeesuse juurde tulla? Kas patukahetsus peab saama takistuseks patuse ja Päästja vahele? {TKJ 11.4}

Jeesus kutsub: „Tulge minu juurde kõik, kes olete vaevatud ja koormatud ja mina annan teile hingamise“. (Mt 11, 28.) Piibel ei õpeta, et inimene peaks enne Kristuse kutsele järgimist pattu kahetsema. See võime, mis juhib tõelisele kahetsusele, tuleb just Kristuselt. Peetrus selgitab seda iisraellastele järgmiselt: „Tema on Jumal oma parema käega tõstnud Juhiks ja Õnnistegijaks, tooma Iisraelile patukahetsust ja pattude andeks andmist.“ (Ap 5, 31 ingl. k.) {TKJ 11.5}

Nii nagu me ei saa andestust ilma Kristuseta, ei saa me ka kahetseda ilma, et Kristuse Vaim meie südametunnistustärataks. Kristus on iga õige soovi allikas. Ainult Tema võib sisendada meie südamesse põlgust patu vastu. Iga soov tõe ja puhtuse järele, iga veendumus meie patususest on tõend, et Tema Vaim mõjutab südant. {TKJ 11.6}

Jeesus ütles: „Ja mina tahan, kui mind maast üles tõstetakse, kõik tõmmata enese juurde.“ (Jh 12, 32.) Kristus peab patusele ilmuma Päästjana, kes suri maailma pattude pärast. Kui me

vaatame Jumala Tallele Kolgata ristil, siis hakkab lunastuse saladus avanema ja Jumala headus juhib meid kahetsusele. Surres patuste eest, ilmutas Kristus armastust, mis on inimese jaoks raskesti mõistetav. Kui patune kohtub selle armastusega, siis pehmendab see südant, avaldab mõju meelele ning kutsub hinges esile kahetsuse. {TKJ 12.1}

On tõsi, et inimesed tunnevad vahel oma patuste teede pärast häbi ja jätavad maha nii mõnegi halva harjumuse enne, kui märkavad, et neid Kristuse poole tõmmatakse. Alati, kui nad teevad jõupingutusi uuenduseks, soovides siiralt õigust teha, tõmbab neid Kristuse vägi. Mõju, millest nad ise teadlikud pole, tegutseb hinges; südametunnistus elavneb ja väline eluviis paraneb. Kui siis Kristus nende silmad ristile juhib ja kui nad näevad Teda, keda nende patud on läbi pistnud, hakkab Jumala käsk nende südametunnistust puudutama. Selgub nende elu pahelisus ja nad näevad hingesügavuses asetsevat pattu. Ning mõistes Kristuse õigust, hüütakse: „Mis on patt, et selle võimu alla sattunud inimese lepitamiseks oli vaja sellist ohvrit? Kas selline armastus, sellised kannatused, selline alandumine olid vajalikud selleks, et me päriksime igavese elu ja ei hukkuks!“ {TKJ 12.2}

Patune võib sellele armastusele vastu seista, võib keelduda Kristuse kutsele järgimast, aga kui ta vastupanu ei osuta, tõmmatakse ta Jeesuse juurde. Lunastusplaani tundmine juhib ta patte kahetsedes risti alla, kus selgub, milliseid kannatusi on Jumala kallile pojale põhjustanud tema patud. {TKJ 12.3}

Jumala Vaim, kes tegutseb looduses, räägib ka inimeste südameile, luues sõnulseletamatu soovi millegi niisuguse järele, mida neil endal ei ole. Selle maailma asjad ei suuda seda igatsust rahuldada. Jumala Vaim veenab otsima seda, mis üksi vaid võib anda rahu — Kristuse armu ja pühaduse rõõmu. Nähtavate ja nähtamatute mõjude kaudu töötab meie Lunastaja pidevalt, et pöörata inimeste meeli patu pühitsematutelt rõõmudelt lõpmatutele õnnistustele, mida nad ainuüksi Temas võivad kätte saada. Kõikidele hingedele, kes püüavad asjatult juua selle maailma katkistest kaevudest, kõlab jumalik kutse: „Kellel on janu, tulgu ja kes tahab, võtku eluvett ilma hinnata.“ (Ilm 22, 17.) {TKJ 12.4}

Sina, kes sa igatsed oma südames midagi paremat, kui see maailm anda suudab, tunnista, et see igatsus on Jumala hääl sinule. Palu, et Ta annaks sulle kahetsust, ilmutaks sinule Kristust Tema lõpmatus armastuses ja täielikus puhtuses. Lunastaja elu on täiuslik näide Jumala käsu põhimõttest: armasta Jumalat üle kõige ja ligimest kui iseennast. Temas avaldus heldus ja ennastsalgav armastus. Kui me Teda vaatleme, kui valgus Päästjalt paistab meie peale, siis näeme oma südame patusust. Jh 1, 9. {TKJ 12.5}

Sarnaselt Nikodemusele kanname ehk meiegi endas valelootusi oma ausameelsusest, kõrgest kõlbelisusest ja mõtleme, et meil pole tarvis tavalise patuse kombel oma südant Jumala ees alandada. Kui aga Kristus meie hinge oma valgusega valgustab, siis näeme oma ebapuhtust, isekust ajedes, vaenulikkust Jumala vastu, mis on rüvetanud kogu elu. Siis saame teada, et meie õigus on tõepoolest nagu määrdunud räbalad (Jes 64, 5.) ja et ainult Kristuse veri võib puhastada paturoojusest ning uuendada südame. {TKJ 13.1}

Ainus pilk Kristuse puhtusele, ainus kiir Jumala auhiilgusest teeb hinge läbides iga rüveduspleki piinlikult selgesti tajutavaks ja ilmutab inimolemuse puudused ja nõrkused — pühitsemata soovid, südame uskmatuse, huulte ebapuhtuse. Patusele selgub tema ustavusetus Jumala käsu suhtes. Jumala Vaimu läbitungiva mõju tõttu tunneb ta end lööduna. Ta jälestab end, kui näeb Kristuse puhast, plekita iseloomu. {TKJ 13.2}

Kui prohvet Taaniel nägi hiilgust, mis ümbritses tema juurde saadetud taevasaadikut, valdas teda nõrkuse ja ebatäiuslikkuse tunne. Prohvet kirjeldab seda imeväärset juhtumit järgnevalt: „Siis ei olnud mul enam rammu, mu tore välimus muutus hirmsaks ja ma jäin jõuetuks.“ (Tn 10, 8.) Taoliselt puudutatud hing vihkab oma isekust, põlastab oma enesearmastust ja otsib Kristuse õiguse kaudu südamepuhtust, mis on kooskõlas Jumala käsu ja Kristuse iseloomuga. {TKJ 13.3}

Apostel Paulus ütleb, et ta oli „laitmatu käsuõiguse poolest“ (Flp 3, 6.), mis puutub selle välisesse külge. Kui ta aga mõistis käsu vaimulikku olemust, nägi ta end patusena. Kui otsustada käsu kirjatähe järgi, nagu inimesed seda välise eluviisi puhul rakendavad, siis oli ta patust loobunud. Kui ta aga uuris käsu pühade eeskirjade sügavust lähemalt ning nägi end sellisena, nagu Jumal näeb, siis kummardus ta alanduses ja tunnistas oma süüd, öeldes: „Mina elasin enne ilma käsuta, aga kui käsusõna tuli, virgus patt ellu ja mina surin ära.“ (Rm 7, 9.) Kui apostel mõistis käsu vaimulikku olemust, tuli patt tõelises jälkuses nähtavale ja tema enesestlugupidamine kadus. {TKJ 13.4}

Jumal ei pea kõiki patte võrdseteks. Ka Temagi arvestuses on süüastmed olemas. Ükskõik aga kui tühisena mõni halb tegu inimesele ka tunduks, pole see siiski väike Jumala silmis. Inimese otsustamine on erapoolik, Jumal aga arvestab kõigi asjadega nii nagu need tegelikult on. Joodikut põlastatakse ja räägitakse, et tema patt jätab ta taevast välja; uhkus, omakasupüüdlikkus ja ahnus jäävad aga sageli noomimata. Ent just need patud on Jumalale eriti vastumeelsed. Need omadused on vastupidised Tema iseloomule, Tema ennastsalgavale armastusele ja headusele, mis täidab kogu langemata universumi. See, kes langeb suurde pattu, võib tunda häbi ning tunnetada oma viletsuses vajadust Kristuse järele. Uhke inimene ei tunne aga mingit vajadust ning sulgeb seega oma südame Kristusele ja Temast lähtuvaile lõputuile õnnistustele. Kui vaene tölner palus: „Oh, Jumal, ole mulle patusele armuline.“ (Lk 18, 3), pidas ta end väga halvaks inimeseks ja selliseks pidasid teda ka teised. Kuid kõigele vaatamata tundis ta oma vajadust ja tuli süükoorma ning häbitundega Jumala juurde armu paluma. Tema süda oli avatud, Jumala Vaim sai teha oma meeldivat tööd ja vabastada ta patu võimu alt. Variseri hooplev, ennastõigustav palve näitas aga, et tema süda oli Püha Vaimu mõjule suletud. Ja olles Jumalast kaugel, ei tundnud ta oma rüvedust. Ta ei vajanud midagi ning ei saanud ka midagi. {TKJ 13.5}

Kui sa näed oma patusust, siis ära oota, ega püüa ennast ise paremaks teha. Paljud arvavad, et nad ei ole küllalt head Kristuse juurde tulemiseks. Kas sa loodad aga paremaks saada oma jõupingutuste läbi? „Kas etiooplane saab muuta oma nahka, või panter oma täppe? Muidu

saaksite head teha ka teie, kes olete harjunud tegema kurja?“ (Jes 13, 23.) Meie ainuke abi on Jumalas. Me ei pea ootama tugevamat veendumust, paremaid võimalusi või kohasemat meeleolu. Keegi ei saa midagi iseenesest teha. Tulgem Kristuse juurde just sellistena nagu oleme. Samas ärgu keegi end petku, arvates, et Jumal oma suure armastuse ja armu pärast päästab isegi need, kes Tema armu põlgavad. Ainult risti valguses võib mõista patu erakordset patusust. Kui rõhutatakse, et Jumal ei saa oma suure headuse tõttu patust kõrvale heita, siis vaadake Kolgatale. Ilma ohvrita oli võimatu inimesi patu rüvedusest päästa, võimatu oli taastada ühendust pühade olevustega ning tagasi saada igavest elu. Sellepärast võttiski Kristus enda peale sõnakuulmatute süü, kannatades patuste asemel. Jumala Poja armastus, kannatus ja surm tunnistavad patu kohutavusest ja näitavad, et selle võimu alt pääsemiseks ei ole mingit muud võimalust kui vaid Kristusele alistumine. {TKJ 14.1}

Pöördumatu inimene, vihjates nimekristlastele, vabandab end mõnikord ütlusega: „Ma olen sama hea, kui nemadki. Nad pole oma käitumises ennastsalgavamad, kainemad ega valvsamad, kui mina. Nad armastavad lõbu ja enesehellitamist nagu minagi.“ Niiviisi vabandatakse teiste vigadega oma kohustuste hooletusse jätmist. Teiste patud ei vabanda aga kedagi. Issand ei ole meile jätnud eksivat, inimlikku eeskuju. Meile on antud eeskujuks veatu Jumala Poeg. Need, kes kaebavad kristlaste vigade üle, võiksid ise eeskuju näidata ja paremat elu elada. Kui neil on nii hea ettekujutus sellest, milline peaks kristlane olema ning teavad, mis on õige, samas aga seda siiski ei tee, on nende oma patt ju sedavõrd suurem. Hoiduge viivitamisest! Ärge lükake pattude mahajätmist ja südamepuhtuse otsimist edasi. Just siin eksivad tuhanded ja tuhanded oma igaveseks kahjuks. Ma ei taha teha palju sõnu elu lühiduse ja ebakindluse kohta. Ent viivitamises peitub hirmus oht, oht, mida küllaldaselt ei mõisteta. Viivitades Jumala Püha Vaimu paluvale häälele alistumisega, eelistatakse patuelu. Seda see ju tegelikult tähendab. Ükskõik, kui väikeseks me teatud patte peame, võib nende hellitamine kaasa tuua vaid igavest kahju. Mida meie ei võida, see võidab ära meid, saavutades meie hukatuse. Aadam ja Eeva veensid end, et nii väike asi nagu keelatud vilja söömine ei saa tuua selliseid hirmsaid tagajärgi, millest Jumal oli rääkinud. Kuid see väike asi oli Jumala muutmatust käsust üleastumine. See lahutas inimese Jumalast, avas surmaväravad ja sõnulseletamatud hädad ujutasid üle kogu maailma. Sajandist sajandisse on kostnud meie maal leinahelisid, kogu loodus ägab ja vaevleb inimese sõnakuulmatuse tagajärjel. Ka taevas on tundnud Jumala vastu mässamise tagajärgi. Kolgata seisab hämmastava ohvri mälestusena. Sellist ohvrit oli vaja jumalikust käsust üleastumise lepitamiseks. Ärgem siis vaadakem patule kui tühisele asjale! {TKJ 14.2}

Iga patustamine ja Kristuse armu hooletusse jätmine või hülgamine avaldab oma mõju, mille tagajärjeks on südame kalgistumine, tahte nõrgenemine ja mõistuse nüristumine. See vähendab mitte ainult soovi, vaid ka võimet Jumala Püha Vaimu õrnale häälele alistuda. Paljud vaigistavad oma puudutatud südametunnistust mõttega, et nad on võimelised loobuma oma halbadest teedest siis, kui vaid tahavad. Arvatakse, et armukutsega võib mängida, lootuses, et selle mõju neile ei lakka. Mõeldakse, et pärast armu Vaimu trotsimist, pärast

Saatana poolel töötamist suudetakse veel äärmisel kriisimomendil oma suunda muuta. See pole aga niisama lihtne. Kogu eluaegne kasvatus on iseloomu nii põhjalikult kujundanud, et vähesed soovivad siis veel Kristuse sarnaseks saada. {TKJ 15.1}

Ainult üks halb iseloomujoon, üks patune soov, mida püsivalt hellitatakse, kõrvaldab viimaks kogu evangeeliumi mõju. Iga patune eneserahuldamine suurendab hinge vastumeelsust Jumala suhtes. Inimene, kes ilmutab jumaliku tõe vastu jultunud uskmatust või tuima ükskõiksust, lõikab seda, mida ta on külvanud. Kogu Piiblis pole tõsisemat hoiatust patuga mängimise eest, kui õpetussõnades, kus öeldakse, et „patust peetakse kinni tema enese patuköitega." (Õp 5, 22.) Kuigi Kristus on valmis meid patust vabastama, ei sunni Ta meie tahet. Ja kui see on püsiva patustamisega kurjale täielikult alistunud, ning kui meil pole soovi patust vabaneda ja armu vastu võtta, mida saab siis Kristus veel meie heaks teha? Oleme end ise hukutanud Tema armastuse püsiva põlgamisega. {TKJ 15.2}

„Näe, nüüd on soodus aeg, vaata, nüüd on päästepäev!" (Hbr 3, 7. 8.) „Inimene näeb, mis silma ees, aga Jehoova näeb, mis südames." (1. Sm 16, 7.) Siin on kõneldud inimsüdamest selle vastandlike emotsioonidega — rõõmu ja kurbusega; ekslevast isemeelsest südamest, mis on eluasemeks nii suurele roojusele ja valelikkusele. Kristus tunneb südame ajesid, selle kavatsusi ja eesmärke. Mine siis Tema juurde, ükskõik kui määrdunud sa ka oled! Ava Laulja kombel oma südame kambrid Tema kõikenägevale silmale, hüüdes: „Oh, Jumal, uuri mind ja tunne ära mu süda! Katsu mind läbi ja tunne ära mu muremõtted! Vaata, kas ma olen valuteel ja juhata mind igavesele teele!" (Ps 139, 23. 24.) {TKJ 16.1}

Paljud võtavad omaks mõistuse usu, vagaduse vormi, kuid süda jääb puhastamata. Olgu su palve: „Loo mulle, Jumal, puhas süda ja uuenda mu sees kindel vaim!" (Ps 51, 12.) Ole oma südame vastu õiglane! Ole sama tõsine ja püsiv, nagu siis, kui su maine elu on ohus. See asi peaks olema lahendatud igaveseks. Kui sinu lootus püsib vaid oletustel, siis piisab sellest sinu kindlaks hukatuseks. {TKJ 16.2}

Uuri Jumala Sõna palves! See asetab sinu ette Jumala käsu ja Jeesuse Kristuse elu kaudu pühitsuse kõrged ideaalid, ilma milleta „ei saa ükski Jumalat näha." (Hbr 12, 14). See sõna näitab sulle pattu, kuid ilmutab ka õndsakssaamise tee. Pane seda tähele kui Jumala rääkivat häält sinu südamele. {TKJ 16.3}

Kui sa tajud oma patu kohutavust, kui sa mõistad, milline sa tegelikult oled, siis ära kaota lootust. Just patuseid tuligi Kristus päästma. Meie ei ole ennast ise Jumalaga lepitamas — oo, imepärane armastus — „Jumal oli Kristuses ja lepitas maa- ilma iseendaga!" (2. Kr 5, 19.) Tema püüab õrna armastusega oma eksivate laste südameid võita. Ükski maine vanem ei oleks oma laste vigade ja puudustega nii kannatlik, kui on Jumal nende suhtes, keda Ta päästa tahab. Mitte keegi ei saaks enam õrnemate palvetega üleastujat veenda, ükski inimlik keel ei ole kunagi väljendanud eksijaile õrnemaid palveid kui Tema. {TKJ 16.4}

Kõik Ta tõotused ja hoiatused on vaid sõnulseletamatu armastuse väljendus. {TKJ 17.1}

Kui Saatan räägib sulle, et oled väga patune, siis vaata üles Lunastajale ja kõnele Tema teenetest. Kui vaatad Tema valgusele, siis see aitab sind. Tunne oma pattu, aga ütle vaenlasele, et „Kristus Jeesus on tulnud maailma patuseid päästma.“ (1. Tm 1, 15.) {TKJ 17.2}

Ka sind võib päästa ainult Tema võrratu armastus. Jeesus esitas Siimonale küsimuse kahe võlgniku kohta. Ühel oli isandale väike võlg tasuda, teise võlg oli aga väga suur. Isand kustutas mõlema võlad ja Kristus küsis Siimonalt, kumb võlgnik armastas oma isandat rohkem? Siimon vastas: „Ma arvan see, kellele ta rohkem kinkis.“ (Lk 7, 43.) Meie oleme olnud suured patused, aga Kristus suri, et meile andestataks. Tema ohver on küllaldane, et seda Isa ees meie heaks esitada. Need, kellele Ta rohkem on andestanud, armastavad Teda rohkem ja seisavad Tema troonile kõige lähemal, et kiita Teda lõputu armastuse ja piiritu ohvri eest. Kui me mõistaksime Jumala armastust täielikumalt, siis saaksime paremini aru ka patu patususest. Kui me näeksime selle ahela pikkust, mis on alla lastud meie jaoks, kui me mõistaksime midagi lõputust ohvrist, mille Kristus on toonud meie heaks, siis sulaksid me südamed helluses ja kahetsuses. {TKJ 17.3}

Peatükk 4 – Pattude Tunnistamine

„Kes oma üleastumisi varjab, ei jõua sihile, aga kes neid tunnistab ja need hülgab, leiab armu!“ (Õp 28, 13.) {TKJ 17.4}

Armu saamise tingimused on lihtsad, õiglased ja arukad. Pattude andestamiseks ei nõua Jumal midagi ränka. Pole vaja teostada pikki ja väsitavaid palverännakuid, sooritada piinarikkaid patukahetsusi või teha heaks oma üleastumised, et siis oma hinged Jumala hoolde usaldada. Armu saab igaüks, kes patud üles tunnistab ja maha jätab. Apostel ütleb: „Tunnistage üksteisele oma eksimused ja palvetage üksteise eest, et saaksite terveks.“ (Jk 5, 16.) Tunnistage oma eksimused üksteisele ja Jumalale, kes üksi vaid andestada võib. Kui oled solvanud oma sõpra või ligimest, pead sa talle oma ülekohtu tunnistama ja tema kohus on sulle südamest andestada. Siis pead sa otsima andestust Jumalalt, sest vend, keda sa oled haavanud, on Jumala omand. Temale ülekohtu tegemisega patustasid sa ka tema Looja ja Lunastaja vastu. See juhtum viiakse ainsa õige Vahemehe, meie suure ülempreestri ette, „kes kõiges on kiusatud otsekui meie, siiski ilma patuta“, kellel on „kaastundmust meie nõtrustega“ ja Tema on valmis kõrvaldama iga ülekohtu pleki. {TKJ 17.5}

Need, kes pole oma süüd tunnistades Jumala ees alandunud, ei ole veel täitnud esimest vastuvõtmise tingimust. Kui me alandliku südamega ja murtud hingega pole patte tunnistanud ega ülekohut põlanud, siis ei ole me veel tõeliselt pattude andestust otsinud. Kui me aga pole seda kunagi otsinud, siis pole me seda ka kunagi leidnud ega Jumalas rahu saanud. Ainus põhjus, miks me oma möödunud patte andeks ei saa, on see, et me ei taha oma südant alandada ning tõe Sõna tingimustega nõustuda. Selle kohta on antud selged juhtnöörid. Patutunnistus, kas avalik või isiklik, peaks olema siiras ja sundimatu. Patuselt ei tohi seda välja pressida. Seda ei tohiks teha ka kerge- meelselt või hoolimatult, sundides selleks neid, kes patu kohutavast olemusest ei ole veel aru saanud. Kui pattude tunnistamine saab Jumala ees tõeliseks südame väljavalamiseks, siis leiame tee Tema lõpmatu halastuse juurde. Laulja ütleb:„ Jehoova on ligi neile, kes murtud on südamest ja päästab neid, kellel on rõhutud vaim.“ (Ps 34, 19.) {TKJ 17.6}

Õigel pattude tunnistamisel on oma eriline tunnus — s. o. üles tunnistada patud eraldi, üksikult. Need võivad olla oma olemuselt niisugused, mida on vaja tuua ainult Jumala ette. Kuid on eksimusi, mida on vaja tunnistada isiklikult neile, kellele on ülekohut tehtud. Kui eksimused on avalikud, siis tuleks need ka avalikult üles tunnistada. Kuid kõik ülestunnistused peaksid olema täpsed ja asjakohased, viidates just nennele pattudele, milles süüdi ollakse. {TKJ 18.1}

Saamueli ajal taganes Iisrael Jumalast. Rahvas kannatas pattude tagajärgede all ning kaotanud usu Jumalasse ei osanud nad näha Tema jõudu ja tarkust valitsejana. Iisrael oli kaotanud usalduse Tema võimesse oma tööd kaitsta ja edasi viia. Pöörduti ära universumi suurest Valitsejast ja ihaldati kuningat nagu ümberkaudsetel rahvastel. Enne ei tulnud aga

rahu, kui tunnistati täpselt oma süü:„ Meie oleme lisanud kõigile oma pattudele veel selle patuteo, et nõudsime enestele kuningat!“ (1. Sm 12, 19.) Rahvas pidi tunnistama just seda pattu, milles nad süüdi olid. Nende tänamatus rõhus hinge ja eemaldas Jumalast. {TKJ 18.2}

Ilma siira patukahetsuse ja uuenduseta pole ükski ülestunnistus Jumalale vastuvõetav. Elu peab otsustavalt muutuma. Kõik Jumalale vastumeelne tuleb kõrvaldada. Tõelisel kurvastusel patu pärast on selline tulemus. Meile on lihtsalt esitatud töö, mis enda poolt tuleb teha: „Peske endid, puhastage endid, saatke oma tegude kurjus mu silma eest, lakake paha tegemast! Õppige tegema head, nõudke õigust, lahendage lesknaiste kohtuasju.“ (Jes 1, 16. 17.) „... kui õel annab tagasi pandi, asendab röövitu ja käib elu seaduste järele ilma ülekohut tege-mata, siis ta jääb tõesti elama, ta ei sure.“ (Hes 33, 15.) Paulus ütleb patukahetsuse kohta: „Sest vaadake, kuidas otse see, et te saite kurvaks Jumala meele järele, on teis tekitanud millise hoole, millise vabandamise, millise kurbuse, millise igatsemise, millise karistuse! Te olete kõikipidi osutunud puhtaiks selles asjas.“ (2. Kr 7. 11.) {TKJ 18.3}

Kui patt on surmanud moraalse tajumisvõime, ei märka patustaja oma iseloomu vigu ega ebameeldivaid pahesid, millega ta seotud on. Ta jääb oma patu suhtes osalisse pimedusse niikauaks, kuni alistub Püha Vaimu manitsusele. Tema tunnistus pole siiras ega tõsine. Igale süü tunnistamisele lisab ta seletuse oma teguviisi vabandamiseks, väites, et kui poleks olnud just selliseid olukordi, poleks ta teinud seda, mille pärast teda noomitakse. {TKJ 19.1}

Kui Aadam ja Eeva olid söönud keelatud viljast, haaras neid häbi- ja hirmutunne. Esialgu mõeldi ainult sellele, kuidas oma pattu vabandada ja hirmsast surmaotsusest pääseda. Kui Issand patu kohta seletust nõudis, vastas Aadam, veeretades süü osalt Jumala, osalt oma eluseltsilise peale: „Naine, kelle Sa mulle andsid, tema andis mulle puust ja ma sõin.“ Naine süüdistas madu, öeldes: „Madu pettis mind ja ma sõin.“ (1. Ms 3, 12. 13.) Miks lõid Sa mao? Miks lubasid Sa tal Eedeni aeda tulla? Tema vabanduses peitusid just need küsimused. Seega süüdistas ta oma languses Jumalat. Eneseõigustamise vaimu algataja on valede isa ja seda vaimu on üles näidanud kõik Aadama pojad ja tütred. Selliseid tunnistusi pole inspireerinud Püha Vaim ja need ei ole ka Jumalale vastuvõetavad. Õige patukahetsus juhib inimest ise oma süüd kandma ja seda pettuse ning silmakirjalikkuseta tunnistama. Nagu vaene tölner, julgemata oma silmigi taeva poole tõsta, hüüab ta: „Oh, Jumal, ole mulle vaesele patusele armuline!“

Õigeks mõistetakse need, kes selliselt oma süüd tunnistavad. Jeesus esitab oma verd kahetseva hinge kaitseks. Kõik Jumala Sõnas esinevad õige patukahetsuse ja alanduse näited ilmutavad sellist tunnistamise vaimu, milles pole patu vabandamist ega eneseõigustamise püüdu. Ka Paulus ei soovinud end kaitsta. Ta kirjeldab oma pattu kõige tumedamates värvides ega püüagi oma süüd vabandada. Ta ütleb: „Ma panin palju pühi inimesi vangi, kui ma ülemailt preestreilt olin saanud selleks loa. Ja kui nad tapeti, andsin mina oma hääle selle poolt. Ja ma nuhtlesin neid sageli kõigis kogudusekodades ja sundisin neid pilkama Jumalat ning olin päris hull nende vastu, neid taga kiusates ka välismaa linnadeski.“ (Ap 26, 10. 11.)

Ta ei kõhkle kuulutamast, et „Kristus Jeesus on tulnud maailma päästma patuseid, kellede seast mina olen suurim.“ (1. Tm 1, 15.) Alandlik ja murtud süda, täidetud ehtsa patukahetsusega, hindab Jumala armastust ja Kolgata ohvrit. Nagu poeg tunnistab armastavale isale oma süüd, nii toob õige patukahetseja kõik oma patud Jumala ette. On kirjutatud: „Kui me oma patud tunnistame, on Tema ustav ja õige, nii et Ta meile annab patud andeks ja puhastab meid kõigest ülekohtust.“ (1. Jh 1, 9.) {TKJ 19.2}

Peatükk 5 – Jumalale Pühendumine

Jumala tõotus kõlab: „Ja te otsite mind ja leiate minu, kui te nõuate mind kõigest oma südamest.“ (Jer 29, 13.) {TKJ 20.1}

Selleks, et esile tuua muutust, mis taastaks meis Jumala kuju, peab kogu süda Temale alistuma. Oma olemuselt oleme Jumalast võõrdunud. Püha Vaim kirjeldab antud olukorda järgmiselt: „Surnud oma üleastumistes ja pattudes, ei ole midagi tervet.“ Me oleme kõvasti kinni Saatana püünistes, „kes on nad kinni võtnud täitma tema tahtmist.“ (Ef 2, 1; Jes 1, 5. 6; 2. Tm 2, 26.) Jumal soo-vib meid parandada ja vabastada. Kuna see aga nõuab täielikku ümberkujundamist, kogu meie olemuse uuendamist, siis peame Temale täielikult alistuma. {TKJ 20.2}

Võitlus oma mina vastu on lahingutest suurim, mis kunagi peetud on. Süda aga, enne kui see uueks ja pühaks saab, peab alistuma Jumalale. {TKJ 20.3}

Jumala valitsus ei ole rajatud pimedale alistumisele, nagu Saatan seda näidata püüab. See rajaneb mõistusele ja südametunnistusele. „Tulge nüüd ja seletagem isekeskis.“ (Jes 1, 18.) Nii kõlab Looja kutse loodolevustele. Jumal ei ignoreeri oma loodolevuste tahet, kuid Ta ei saa ka vastu võtta austust, mida pole osutatud hea meelega ja mõistvalt. Sunnitud alistumine takistaks mõistuse ja iseloomu tõelist arenemist ning muudaks inimese vaid robotiks. See pole aga Looja eesmärk. Jumal soovib, et inimene, looduse kroon, jõuaks oma arenguastmelt nii kõrgele kui üldse võimalik on. Ta kirjeldab õnnistuse kõrgust, kuhu Ta meid oma armu läbi viia tahab. Soovides meis oma tahet esile tuua, kutsub Ta meid end Temale ära andma. Jääb vaid otsustada, kas me tahame patuorjusest vabaneda, et siis osa saada Jumala laste aulisest vabadusest. {TKJ 20.4}

Andes end Jumalale, peame kindlasti loovutama kõik selle, mis meid Temast võiks lahutada. Sellepärast ütleb Õnnistegija: „Nõnda ka igaüks teie seast, kes mitte ei loobu kõigest, mis tal on, ei või olla minu jünger.“ (Lk. 14, 33.) Loobuda tuleb kõigest, mis meie südant Jumalast eemale võiks viia. Paljudele on ebajumalaks mammon — maine vara. Rahaarmastus, rikkuse ihaldamine on kullast ahel, mis köidab meid Saatana külge. Teine klass inimesi jumaldab kuulsust ja ilmalikku au. Kolmandate ebajumal on omakasupüüdlik, muretu ja kohustustest vaba elu. Need orjuse köidikud tuleb aga purustada. Me ei saa olla osalt Issanda, osalt maailma omad. Me ei saa olla Jumala lapsed, kui me pole seda täielikult. {TKJ 20.5}

On neid, kes tunnistavad, et nad teenivad Jumalat, samal ajal aga loodavad oma jõupingutustega Tema käske täita, õiget iseloomu kujundada ja päästmist kindlustada. Nende südameid pole liigutanud Kristuse armastuse sügav tunnetus. Nad püüavad täita kristliku elu kohustusi tingimusena, mida Jumal neilt taevasse saamiseks nõuab. Sellisel religioonil pole mingit väärtust. Kui Kristus elab südames, täitub hing Tema armastusest ja osaduse rõõmust ning hoidub Tema lähedale. Teda vaadeldes asub oma mina asemele Kristuse armastus. Need,

kes tunnevad Jumala sundivat armastust, ei küsi, kui vähe võiks Jumalale pühenduda, nii et Tema nõudeid veel rahuldada. Nad ei püüa teada saada, missugune on madalaim nõutud tase, vaid taotlevad oma Lunastaja tahtele täielikku kuulekust. Tõsise sooviga loovutavad nad kõik ja ilmutavad huvi, mis on vastav etteseatud eesmärgi väärtusele. Kristusest tunnistamine ilma sügava armastuseta on vaid tühi jutt, kuiv formaalsus, raske orjus. {TKJ 21.1}

Kuidas sa tunned, kas Kristusele täielik alistumine on liiga suur ohver? Esita endale küsimus: „Mida on Kristus minu eest maksnud?“ Jumala Poeg andis meie lunastamiseks kõik: elu, armastuse, kannatuse. Ning kas meie, kes me seda armastust ei vääri, ei tahaks anda Talle oma südant? Igal eluhetkel oleme osa saanud Tema armu õnnistustest ja just sellepärast ei taipa me teadmatuse ja õnnetuse sügavust, millest meid päästetud on. Kas me võime vaadata Temale, keda meie patud on läbi pistnud ja siiski olla Tema armastuse ja ohvri suhtes hoolimatud? Pidades silmas au Issanda lõputut alandamist, kas me nuriseme veel, et võime igavesse ellu minna ainult läbi võitluse ja enesesalgamise? {TKJ 21.2}

Paljude uhke süda küsib: „Miks on vaja patukahetsust ja alandumist enne, kui Jumal mind vastu võtab?“ Ma osutan Kristusele: Ta oli patuta — veel enam — Ta oli taeva Vürst, kuid sai ometi patuks inimsoo eest. „Teda on üleastujate hulka arvatud. Tema kandis paljude pattu ja seisis üleastujate eest.“ (Jes 53, 12.) {TKJ 21.3}

Kui me anname ära kõik, mida me siis tegelikult loovutame? Patuga roojastatud südame, et Jeesus selle oma verega puhtaks teeks ja oma võrratu armastusega lunastaks. Kuid ometi arvavad inimesed, et seda on raske loovutada. Mul on häbi seda kuulda, häbi sellest kirjutada! {TKJ 21.4}

Jumal ei nõua loobumist sellest, mis meile kasuks tuleb. Kõige oma tegevuse juures peab Ta silmas oma laste heaolu. Mõistku kõik, kes ei ole veel Kristust valinud, et Tal on meile pakkuda midagi sootuks paremat. Inimene, kes mõtleb ja töötab Jumala tahte vastu, teeb oma hingele suurimat ülekohut. Tema poolt keelatud teel ei ole võimalik tõelist rõõmu leida. Jumal teab, mis on kõige parem ja teeb plaane oma loodolevuste heaks. Üleastumise tee on aga õnnetuse ja hävingu tee. {TKJ 21.5}

Ekslik on mõelda, et Jumalale meeldib näha oma lapsi kannatamas. Kogu taevas on huvitatud inimese õnnest. Taevane Isa ei sulge ühelegi oma loodolevustest rõõmude teed. Jumalikud eeskirjad kutsuvad vältima vaid sellist eneserahuldamise teed, mis toob kannatusi ja pettumusi ning sulgeb ukse õnnele, ukse taevasse. Maailma Lunastaja võtab inimesed vastu, nii nagu nad on, kõigi puuduste ja nõrkustega. Lisaks sellele, et Ta puhastab pattudest ning toob lepituse oma verega, rahuldab Ta ka kõigi nende südameigatsused, kes on valmis Tema iket ja koormat kandma. Jeesus tahab anda rahu kõigile, kes tulevad Tema juurde eluleiva pärast ja nõuab ainult nende kohustuste täitmist, mis juhivad taevase rõõmu kõrgustesse, kuhu sõnakuulmatu iialgi ei jõua. Tõeline ja õnnelik elu tähendab omada südames Kristust, au lootust. {TKJ 22.1}

Paljud küsivad: „Kuidas ma pean end Jumalale pühendama?“ Sa soovid end Temale ära anda, aga moraalne jõud on nõrk. Olles kahtluste köidikuis, valitsevad sind patuse elu harjumused. Su tõotused ja otsused on rajatud liivale. Sa ei suuda juhtida oma mõtteid, ajesid ega kiindumusi. Tõotuste murdmine on nõrgestanud sinu usaldust enda siirusesse ja kutsunud esile tunde, et Jumal ei saa sind vastu võtta. Ometi ei tarvitse meelt heita. Sa pead mõistma, mida tähendab õige tahtejõud. See on inimloomuse juhtiv jõud — otsustusvõime, valikuvõime. Kõik oleneb tahte õigest rakendamisest. Jumal on varustanud inimesed valikuvõimega. Nende ülesanne on aga seda kasutada. Sa ei saa oma südant muuta, sa ei saa seda oma jõuga Jumalale pühendada, aga sa võid teha otsuse Teda teenida, pühendades Talle oma tahte. Siis töötab Tema sinus ja sa tahad ning teed Tema meele järgi. Nii viiakse kogu sinu olemus Kristuse Vaimu mõju alla. Sinu kiindumused koonduvad Temasse ja su mõtted viiakse Temaga kooskõlla. {TKJ 22.2}

Soov headuse ja pühaduse kättesaamiseks on õige, aga kui see jääb vaid sooviks, siis pole sellest midagi kasu. Paljud hukkuvad, kuigi lootsid ja soovisid olla kristlased. Nad ei jõua selleni, et oma tahte Jumalale alistaksid. Nad ei otsusta kristlaseks saada praegu. Tahet õigesti rakendades võib sinu elus toimuda täielik muudatus. Alistades oma tahte Kristusele, ühendad end selle jõuga, mis on kõigi vürstiriikide ja võimude üle. Sa saad ülalt jõudu, et kindlana püsida ja nõnda pideva alistumisega Jumalale oled võimeline elama uut elu, usuelu. {TKJ 22.3}

Peatükk 6 – Usk ja Jumalast Vastuvõtmine

Kui Püha Vaim on sinu südametunnistuse elustanud, siis mõistad sa patu patusust. Ning tunnetades patu jõudu, nähes õnnetusi ja pahesid, mida see endaga kaasa toob, hakkad sa pattu vihkama. Sa tunned, et patt on sind Jumalast lahutanud ja sa oled kurjuse jõudude ori. Mida rohkem sa võitled, seda enam veendud enda abituses. Su ajendid ja süda pole puhtad. Sa näed, et elu on täis omakasupüüdlikkust ja pattu. Sa otsid andestust, puhastust ja vabastamist. Mida saad sa aga teha, et Jumalaga kooskõlla jõuda, Tema sarnaseks saada? {TKJ 23.1}

Sa vajad rahu — taeva andestust, rahu ja armastust hingele. Raha eest ei saa seda muretseda. Tarkusega ei saa seda kätte. Ära loodagi seda oma jõupingutustega saavutada. Jumal pakub seda sulle kingiks, „ilma rahata, ilma hinnata“ (Jes 55, 1.) See on sinu! Kui tahad, siruta vaid oma käsi ja haara sellest kinni. Issand ütleb: „Kui teie patud on helepunased, saavad need lumivalgeks, kuigi need on purpurpunased, saavad need valge villa sarnaseks“ (Jes 1, 18.) „Ma annan teile uue südame ja panen teie sisse uue vaimu!“ (Hes 36, 26.) Sa oled oma patud üles tunnistanud ja südames need hüljanud. Nüüd mine Jeesuse juurde ja palu, et Tema su patud ära võtaks ning sulle uue südame annaks. Siis usu, et Ta teeb ka nii, kuna on seda tõotanud. Kui Jeesus maa peal elas, siis õpetas Ta uskuma, et me seda ka saame, mida Jumal on tõotanud. Kui haigetel oli Jeesuse väesse usku, siis tegi Ta nad terveks. Aidates neid nähtavate asjade kaudu, sisendas Ta usaldust asjadesse, mida ei olnud võimalik näha — juhtides uskuma Tema väesse patte andestada. Selgesti väitis Ta seda halvatu tervekstegemisel: „Aga et te teaksite, et inimese Pojal on meelevald maa peal anda patud andeks“, siis ütleb Ta halvatule: „Tõuse üles, võta oma voodi ja mine koju!“ (Mt 9, 6.) Sedasama ütleb ka evangelist Johannes, kui ta räägib Kristuse imetegudest: „Need on kirjutatud, et te usuksite, et Jeesus on Kristus, Jumala Poeg ja et teil uskudes oleks elu Tema sees.“ (Jh 20, 31.) {TKJ 23.2}

Uhest lihtsast Piibli aruandest Jeesuse tervistamise kohta võime õppida, kuidas uskuda, et Ta ka patud andestab. Jälgime jutustust halvatust Betsata tiigi juures. Vaene kannataja oli abitu, ta polnud 38 aastat oma liikmeid kasutanud. Ent Jeesus ütles: „Tõuse üles, võta oma voodi ja kõnni!“ (Jh 5, 8.) Haige oleks võinud öelda: „Issand, kui Sa mind terveks teed, siis tahan ma Su sõna kuulda.“ Tegelikult aga uskus ta Kristuse sõnu, uskus, et on terveks tehtud ja pingutas kohe oma jõudu. Haige tahtis käia — ja tegutsedes Kristuse sõnade kohaselt see soov ka täitus. Jumal andis jõudu. Ta oli terve. {TKJ 23.3}

Samuti on lugu ka sinuga kui patusega. Sa ei saa oma möödunud patte lunastada, sa ei saa oma südant muuta, end pühaks teha. Aga kõike seda tõotab Jumal teostada Kristuse kaudu. Usu seda tõotust! Tunnista oma patud ja anna ennast Jumalale! Soovi Teda teenida! Ja nii kindlasti, nagu sa seda teed, täidab Jumal oma sõna ka sinu suhtes. Kui sa usud tõotust, usud, et oled puhtaks saanud, andestuse leidnud, siis hoolitseb Jumal, et see nii ka oleks. Sind on terveks tehtud just nii nagu halvatu, kes sai Kristuselt jõu, kui ta uskus, et on terve. See saab olema ka sinu puhul just samamoodi, kui sa seda usud. {TKJ 24.1}

Ära oota, kuni tunned end terveks saanud olevat, ütle vaid: „Ma usun seda, see on nii. Mitte, et ma seda tunneksin, vaid sellepärast, et Jumal on seda tõotanud.“ {TKJ 24.2}

Jeesus ütleb: „Kõik, mida te palute ja anute, uskuge, et te seda saate, siis saab see teile.“ (Mrk 11, 24.) Selle tõotuse juurde kuulub tingimus — paluda kooskõlas Jumala tahtega. Jumal aga tahab meid puhastada pattudest ja teha oma lasteks, kes on võimelised püha elu elama. Sellepärast võime neid õnnistusi usus paluda ja Jumalat nende saamise eest tänada. Meie eesõigus on Jeesuse juurde minna, puhtaks saada ning seista käsuseaduse ees häbi või südametunnistuse piinu tundmata. „Nii ei ole siis nüüd mingisugust hukkamõistmist neile, kes on Kristuses Jeesuses, kes ei käi liha järele, vaid Vaimu järele.“ (Rm 8, 1.) {TKJ 24.3}

Nüüdsest peale ei ole sa enam enese päralt, vaid oled kalli hinna eest ostetud. „Teid ei ole kaduvaga, hõbeda või kullaga lunastatud, vaid Kristuse kui veatu ja laitmatu Talle kalli verega.“ (1. Pt 1, 18.) Niisuguse kalli verega! Lihtsa toimingu läbi, et usud Jumalat, on Püha Vaim sünnitanud sinu südames uue elu. Sa oled kui laps sündinud Jumala perekonda ja Ta armastab sind nagu oma poega. {TKJ 24.4}

Nüüd, kui oled end Jeesusele andnud, ära tagane, ära eemaldu Temast, vaid ütle päevast-päeva: „Ma olen Kristuse oma, olen end Talle andnud.“ Palu, et Ta annaks sulle oma Vaimu ja hoiaks sind oma armus. Nii, nagu sa usu ja pühendumise kaudu Tema lapseks said, pead sa ka Temas elama. Apostel ütleb: „Otsekui te nüüd olete vastu võtnud Kristuse Jeesuse, Issanda, nõnda käige Temas.“ (Kl 2, 6.) Näib, et mõned tunnevad vajadust teatud aeg proovil olla, tõestamaks Issandale, et nad on uuendatud ning võivad seetõttu nõuda Tema õnnistusi. Mitte nii, just nüüd võivad nad Jumala õnnistusi nõuda. Nad peavad saama oma nõrkustele abiks Tema armu ja Vaimu, muidu poleks võimalik kurjusele vastu seista. Jeesus soovib, et tuleksime Tema juurde just sellistena nagu oleme — patustena, abitutena, Temast sõltuvatena. Tulla võime kõigi oma nõrkustega., rumalustega ja langeda kahetsedes Tema jalge ette. Talle teeb rõõmu kanda meid oma armastuse kätel, siduda meie haavu ja puhastada meid kõigest ebapuhtast. {TKJ 24.5}

Just siin eksivad tuhanded, kaheldes Jeesuse soovis andestada neile isiklikult. Jumalat ei võeta Tema sõnast. Kõigil, kes nõustuvad esitatud tingimustega, on eesõigus kogeda andestust, mis ulatub iga patuseni. Ära kahtle, tõotused on mõeldud ka sinu jaoks! Teenivad inglid toovad Kristuselt jõudu ja armu igale usklikule hingele. Keegi pole nii patune, et ei leiaks jõudu, puhtust ja õigust Jeesuses. Jeesus ootab, et ära võtta patuga määritud ja rüvetatud riided ning katta patune õiguse valgete riietega. Ta pakub surma asemel elu. {TKJ 25.1}

Jumal ei käitu meiega nii nagu surelikud inimesed üksteisega. Tema mõtted on halastuse, armastuse ja õrnima kaastunde mõtted. Ta ütleb: „Õel jätku oma tee ja nurjatu mees oma mõtted ning pööraku Jehoova poole, siis halastab Ta tema peale; ja meie Jumala poole, sest Tema annab palju andeks.“ (Jes 55, 7.) „Ma kaotan su üleastumised nagu pilvituse ja su patud nagu pilve.“ (Jes 44, 22.) „Sest mul ei ole head meelt surija surmast. Seepärast pöörduge ja elage.“ (Hes 18, 32.) Saatan on valmis röövima Jumala kindlaid, õndsakstegevaid tõotusi. Ta

soovib hingest riisuda iga lootusesädeme ja valguskiire. Ära luba tal seda teha! Ära kuula kiusajat, vaid ütle: „Jeesus on surnud selleks, et mina võiksin elada. Tema armastab mind ja ei taha, et hukkuksin. Mul on kaastundlik Taevane Isa. Kuigi olen Tema armastust kuritarvitanud, kuigi olen õnnistusi, mida Ta mulle on jaganud, raisanud, siiski tahan tõusta, oma Isa juurde minna ja öelda: „Isa, ma olen pattu teinud taeva vastu ja Sinu ees, ega ole enam väärt, et mind Su pojaks hüütakse. Pea mind kui üht palgalist.“

“ Tähendamissõnas jutustatakse ka sellest, kuidas eksija vastu võetakse: „Aga kui ta alles kaugel oli, siis nägi teda tema isa ja tal hakkas hale meel ja ta jooksis ja hakkas temale ümber kaela ja andis temale suud.“ (Lk. 15, 18—20.) Kuid isegi see õrn ja südantliigutav tähendamissõna jääb taevase Isa lõputu kaastunde väljendamisel küündimatuks. Issand kuulutab oma prohveti läbi: „Ma olen sind igavese armastusega armastanud, seepärast olen ma sind heldusega tõmmanud.“ (Jer 31, 3.) Kui patune veel isamajast kaugel, võõral maal oma varandust raiskamas, igatseb teda Isa süda. Iga kord, kui hinges tärkab igatsus Jumala poole pöörduda, on tegemist Tema Vaimu õrna palvega, mis anub ja tõmbab eksijat Isa armastava südame juurde. Kui nüüd sinu ees on nii imelised Piibli tõotused, kas võid siis veel maad anda kahtlustele? {TKJ 25.2}

Kui vaene patune igatseb pöörduda, oma patud maha jätta ja kahetsedes Tema jalge ette tulla, kas usud siis, et Issand võiks seda karmilt keelata? Kadugu sellised mõtted! Sellise mõtte hellitamine kurvastab Taevaisa sedavõrd, et see pole võrreldav ühegi kurvastusega sinu hinges. Jumal vihkab pattu, kuid armastab patust. Ta andis ennast Kristuse isikus, et päästa kõik, kes seda soovivad ning anda neile igavene õnnistus oma auriigis. Kas on veel kindlamat või õrnemat ehk kujundlikumat keelt, mida oleks saanud kasutada selle asemel, mille Tema valis oma armastuse väljendamiseks? „Kas naine unustab oma lapsukese ega halasta oma ihuvilja peale? Ja kuigi nad unustaksid, siis mina ei unusta sind mitte!“ (Jes 49, 15.) {TKJ 25.3}

Vaata üles, kes sa kahtled ja hirmu tunned. Jeesus elab, et meie eest kosta. Täna Jumalat, et Ta on oma armsa Poja kinkinud ja palu, et Tema surm sinu eest poleks asjatu. Püha Vaim kutsub sind täna. Tule terve oma südamega Jeesuse juurde, ja sa võid nõuda Tema õnnistusi. {TKJ 26.1}

Kui sa loed tõotusi, siis pea meeles, et neis väljendub kirjeldamatu armastus ja halastus. Süda täis piiritut armastust tõmbub patuse poole piiritu kaastundega. „Kelles meil on lunastus Tema vere läbi, üleastumiste andeksandmine, andekssaamine.“ (Ef 1, 7.) Jah, usu, et Jumal on sinu aitaja! Ta tahab taastada inimeses oma iseloomu. Kui sa lähened Temale ülestunnistamise ja kahetsusega, siis läheneb Tema sulle halastuse ja andeksandmisega. {TKJ 26.2}

Peatükk 7 – Kristuse Järelkäija Mõõdupuu

„Niisiis, kui keegi on Kristuses, siis on ta uus loodu; vana on möödunud, vaata, uus on tekkinud!“ (2. Kr 5, 17.) {TKJ 26.3}

Mõni inimene ei tea oma pöördumise täpset aega ega kohta, samuti mitte kõiki etappe pöördumise protsessis. See pole aga mingiks tõendiks, mis väljendaks nende inimeste pöördumatust. Kristus ütles Nikodemusele: „Tuul puhub, kus ta tahab ja sa kuuled tema häält, aga sa ei tea, kust ta tuleb ja kuhu ta läheb, nõnda on igaüks, kes on sündinud vaimust.“ (Jh 3, 8.) Nii, nagu tuul on nähtamatu, kuid tema mõju võib selgesti näha ja tunda — selline on ka Jumala Vaimu töö inimese südame juures. Uuestisünnitav jõud, mida ükski inimsilm ei näe, äratab hinges uue elu, loob uue, Jumala sarnase olemuse. Kuigi Vaimu töö on vaikne ja märkamatu, on selle tagajärjed nähtavad. Kui Jumala Vaim on uuendanud sinu südame, siis tunnistab sellest kogu elu. Kuigi me ei saa oma südant muuta ega end Jumalaga kooskõlla viia; kuigi me ei tohi üldse mingit lootust endale ja oma heategudele panna, näitab meie elu siiski, kas meis elab Jumala arm, kas on muutunud iseloom, harjumused ja püüdlused. {TKJ 26.4}

Ilmneb selge ja otsustav erinevus selle vahel, millised olime enne ja millised oleme nüüd. Iseloomu ei ilmuta juhuslikud head või halvad teod, vaid harjumuspäraste sõnade ja tegude suund. Pole kahtlust, et käitumise välist korrektsust võib esineda ka ilma Kristuse uuendava väeta. Soov mõjukas ja lugupeetud olla võib esile kutsuda hästi korraldatud elu. Enesest lugupidamine võib meid sundida väliseid pahesid vältima. Isekas süda võib korda saata suuremeelseid tegusid. Kuidas siis kindlaks määrata, kelle poolel oleme? {TKJ 26.5}

Kelle päralt on meie süda? Kelle juures viibivad meie mõtted? Kellest armastame rääkida? Kellele on pühendatud meie parimad jõud? Kui oleme Kristuse omad, on meie mõtted Tema juures. Meie armsaimad mõtted on Temast. Kõik, mis meil on ja mis me oleme, on siispühendatudTemale. Me igatseme peegeldada Tema kuju, hingata Tema Vaimus, täita Tema tahet — olla kõiges Tema meele järgi. {TKJ 27.1}

Neis, kes on saanud uueks Jeesuses Kristuses, tulevad esile Vaimu viljad — „armastus, rõõm, rahu, pikkmeel, lahkus, heatahtlikkus, ustavus, tasadus, kasinus.“ (Gl 5, 22. 23.) Neid ei kujunda siis enam endised himud, vaid usu läbi Jumala Pojasse astuvad nad Tema jälgedes, peegeldavad Tema iseloomu ja puhastavad end nii, nagu Tema puhas on. Seda, mida nad ükskord vihkasid, armastavad nad nüüd; seda, mida nad varem armastasid, vihkavad nad nüüd. Uhked ja isekad muutuvad südamelt alandlikeks ja tasasteks. Edevad ja kõrgid aga tõsisteks ja tagasihoidlikeks. Joodikud muutuvad karsketeks ja liiderlikud puhtaiks. Tühised maailma kombed ja viisid jäävad kõrvale. Kristlased ei ihalda välist ehtimist, neis ilmneb „varjulolev südame inimene, tasase ja vaikse vaimu kadumatuses, mis on kallis Jumala ees.“ (1. Pt 3, 3. 4.) {TKJ 27.2}

Ilma uuenduseta pole mingit tõendit siirast kahetsusest. Kui patune oma tõotused uuendab, annab tagasi, mis on röövinud, tunnistab oma patud ning armastab Jumalat ja kaasinimest, siis võib ta julge olla, et on läinud surmast ellu. {TKJ 27.3}

Kui me eksijatena ning patusrtena tuleme Kristuse juurde ja saame osa Tema andestavast armust, siis tärkab südames armastus. Iga koorem on kerge, sest ike, mille Kristus meie peale paneb, on kerge. Kohustused muutuvad meeldivaiks ja ohvritoomine rõõmuks. Tee, mis näis pimedusse peidetuna, muutub Õiguse Päikese kiirtes säravaks. {TKJ 27.4}

Kristuse iseloomu ilu avaldub Tema järelkäijais. Jumala tahte täitmine valmistab neile rõõmu. Armastus Jumala vastu, agarus Teda austada oli juhtiv jõud ka meie Õnnistegija elus. Armastus kaunistas ja õilistas kogu Tema tegevust. Armastus on Jumalast. Pühitsemata süda ei saa seda produtseerida. Seda võib leida ainult südameis, kus elab Jeesus. „Me armastame, sest Tema on meid enne armastanud.“ (1. Jh 4, 19.) {TKJ 27.5}

Jumaliku armu läbi uuendatud inimese kogu tegevuse aluseks on armastus. See muudab iseloomu mõõdukaks, valitseb ajesid, kontrollib kirgi, surub alla vaenu ja õilistab kiindumusi. Armastus, kui seda südames kalliks peetakse, muudab elu kauniks ja kiirgab kõigile õilistavat mõju. {TKJ 28.1}

Esineb kahesugust eksitust, millest on vaja Jumala lastel, eriti aga neil, kes Tema armule just äsja lootma on hakanud, hoiduda. Esimene neist on oma tegudele toetumine, mille abil loodetakse end Jumalaga kooskõlla viia. See, kes pingutab, et pühaks saada oma jõuga käsku pidades, püüab võimatut. Kõik, mis inimene ilma Kristuseta teha võib, on omakasupüüdlikkuse ja patuga roojastatud. Ainult Kristuse arm võib meid usu läbi pühaks muuta. {TKJ 28.2}

Teine eksitus, ja mitte vähem ohtlik on, et usk Kristusesse vabastab inimesed Jumala käsu täitmisest. Sest kui nüüd ainult usu läbi Kristuse armust osa saame, siis poleks tegudel meie lunastusega nagu mingit osa. Mõelgem aga sellele, et sõnakuulmine pole ainult väline nõusolek, vaid armastav teenimine. Jumala käsk on Tema tõelise olemuse väljendus; see on Suure Armastuse põhimõtte kehastus ja järelikult Tema valitsuse alus nii taevas kui ka maa peal. Kui hinge on istutatud jumalik armastus ning meid on muudetud Jumala sarnaseks, kas ei täida siis kogu meie olemus Jumala käsku. Kui armastuse põhimõtted on istutatud südamesse ja kui inimene on uuendatud Looja kuju sarnaseks, siis on täitunud uue seaduse tõotus: „Ma panen neile südamesse oma käsud ja kirjutan need neile meelde.“ (Hbr 10, 16.) Ja kui käsk on südamesse kirjutatud, kas ei kujunda see siis meie elu? Sõnakuulmine — armastav teenimine ja ustavus — on Kristuse järelkäijate õigeks tunnuseks. Kiri ütleb: „Sest see on Jumala armastus, et me peame Tema käske.“ „Kes ütleb: „Mina tunnen Teda,“ aga ei pea Tema käske, see on valelik ja tõde ei ole tema sees.“ (1. Jh 5, 3; 2, 4.) Selle asemel, et meid sõnakuulelikkusest vabastada, on usk ja ainult usk see, mis võimaldab meil osa saada Kristuse armust, mis üksi vaid teeb meid võimelisteks sõna kuulma. Oma sõnakuulelikkusega ei teeni me aga lunastust. Lunastus on Jumala and, mille saab ainult usu läbi. Sõnakuulmine

on usu vili. „Ja te teate, et Tema on ilmunud ära võtma patte ja Temas ei ole pattu. Ükski, kes pattu teeb, ei ole Teda näinud ega tundnud.“ (1. Jh 3, 5. 6.) {TKJ 28.3}

Siin on õige mõõdupuu. Kui me jääme Kristusesse ja meis elab Jumala armastus, siis on meie tunded, mõtted, sihid ja toimingud kooskõlas Jumala tahtega, nii nagu see on avaldatud Tema püha käsu eeskirjades. „Lapsukesed, ärgu ükski teid eksitagu! Kes teeb õigust, see on õige nõnda nagu Tema õige on.“ (1. Jh 3, 7.) Õiglust määratakse Jumala püha käsu järgi, nagu see on väljendatud Siinail antud kümnes käsus. Selline usk Kristusesse, mis väidab, et vabastab inimesed sõnakuulelikkusest Jumala käsule, ei ole usk, vaid kujutlus. „Sest te olete armust õndsaks saanud usu kaudu“ (Ef 2, 8.) „Aga usk, kui tal ei ole tegusid, on iseenesest surnud.“ (Jk 2, 17.) Enne maa peale tulemist ütles Jeesus enda kohta: „Sinu tahtmist, mu Jumal, teen ma heameelega ja Sinu käsuõpetus on mu sisemuses.“ (Ps 40, 9.) Vahetult enne taevasse tagasiminekut väitis Ta: „Ma olen pidanud oma Isa käsusõnu ja jään Tema armastusse“. (Jh 15, 10.) Pühakiri ütleb: „Ja sellest me tunneme, et me oleme Tema ära tundnud, et me peame Tema käsusõnu... Kes ütleb enese Tema sisse jäävat, see on ka kohustatud elama niisugust elu, nagu Tema elas.“ (1. Jh 2, 3—6.) „Sest et Kristuski kannatas teie eest ja jättis teile eeskuju, et te käiksite Tema jälgedes.“ (1. Pt 2, 21.) Täielik kuulekus Jumala käsule, täielik õiglus, olid igavese elu kättesaamise tingimuseks juba paradiisis, enne meie esivanemate langust. Kui igavene elu kingitaks muudel tingimustel, satuks kogu universumi õnn ohtu. Patule avaneks tee kõigi selle hädade ja viletsustega ning seda igaveseks. {TKJ 28.4}

Enne pattulangemist võis Aadam kujundada õiglast iseloomu kuulekuse kaudu Jumala käskudele. See aga nurjus ja tema patu tõttu on ka meie olemus patune. Me ei saa end ise õigeks kujundada. Olles patused ja ebapühad, ei suuda me pühale käsule täielikult kuulekad olla. Meil ei ole enam õigust, mis rahuldaks Jumala käsu nõudeid. Kristus on avanud pääsetee. Ta elas maa peal keset katsumusi ja kiusatusi, mida meiegi kohtame, kuid Tema elu oli patuta, ning surnud meie eest, pakub Ta meile nüüd võimalust ära võtta patud ja anda meile oma õigus. Kui sa annad end Temale ja võtad Ta vastu oma Päästjaks, siis, ehkki su elu on olnud patune, arvatakse sind õigeks Tema pärast. Kristuse iseloom astub sinu iseloomu asemele ja sind võetakse Jumala ees vastu just nii, nagu sa polekski patustanud. Veel enam — Kristus muudab südame. Ta jääb usu läbi sinu südamesse. Ja sa pead säilitama selle ühenduse oma tahte pideva allutamisega Tema tahtele. Niikaua, kui sa seda teed, töötab Ta sinus, et sa tahad teha ja teed Tema meele järele. Sa võid öelda: „Ja mida ma nüüd elan lihas, seda ma elan usus Jumala Pojasse. kes mind on armastanud ja on iseenese andnud minu eest.“ (Gl 2, 20.) Jeesus ütles oma jüngritele: „Sest teie ei ole need, kes kõnelevad, vaid see on Teie Isa Vaim, kes kõneleb teie sees.“ (Mt 10, 20.) Niisiis — sinu sees- töötava Kristusega avaldad sa Tema vaimu ja teed õiguse ja sõnakuulmise tegusid. Nii ei ole meil endil millegagi kiidelda, meil pole mingit alust enesekiituseks. Meie lootuse ainus alus on Kristuse õigus, mille oleme saanud Tema Vaimu kaudu, kes meie sees elab ja töötab. {TKJ 29.1}

Kui me räägime usust, siis jälgigem ka erinevust, mida peaks meeles pidama. On olemas teatud liiki usku, mis tõelisest täielikult erineb. Jumala olemasolu ja vägi ning Tema Sõnas peituv tõde — need on faktid, mida isegi Saatan ja tema väehulgad ei saa südames eitada. Piibel ütleb, et „kurjad vaimud usuvad seda ja värisevad.“ (Jk 2, 19.) See pole aga usk. Usk pole ainult Jumala Sõna õigeks pidamine, vaid ka Tema tahtele alistumine. See, kui süda on allutatud Jumalale, kui kõik kiindumused on Temale suunatud, viitab armastuses tegevale usule, mis puhastab hinge. Sellise usu läbi on süda uuendatud Jumala sarnaseks. Süda, mis on uuendamata, ei ole alistuv Jumala käsule ega saagi olla. Alistumises leiab ta aga rõõmu käsu pühadest eeskirjadest, hüüdes koos Lunastajaga: „Kuidas ma armastan Sinu käsuõpetust! Iga päev ma mõlgutan mõtteid sellest!“ (Ps 119, 97.) Käsu õigus on täidetud neis, „kes ei käi liha järel, vaid Vaimu järel.“ (Rm 8, 4.) {TKJ 30.1}

Leidub inimesi, kes on tuttavad Kristuse andestava armu-kutsega ja kes soovivad ka Jumala lapsed olla, kuid mõistes, et nende iseloom on ebatäiuslik ja elu vigane, kahtlevad, kas nende süda on Püha Vaimu poolt uuendatud. Sellistele ütleksin: Ärge laskuge meeleheitesse. Me peame sageli Jeesuse jalge ette kummarduma ja oma puuduste ja vigade pärast nutma, kuid mitte araks muutuma. {TKJ 30.2}

Isegi kui vaenlane on võitnud, ei ole Jumal meid kõrvale heitnud, maha jätnud ega tagasi lükanud. Ei, Kristus on Jumala paremal käel ja kostab meie eest. Armastuse jünger Johannes ütles: „Seda ma kirjutan teile, et te ei teeks pattu. Ja kui keegi pattu teeb, siis on meil Eestkostja Isa ees, Jeesus Kristus, kes õige on.“ (1. Jh 2, 1.) Ära unusta ka Kristuse sõnu: „Isa ise armastab teid.“ (Jh 16, 27.) Ta soovib sind endale tagasi saada, näha oma puhtust ja pühadust sinus peegeldumas. Kui sa vaid tahad alluda, siis Tema, kes alustas sinus head tööd, viib seda ka edasi kuni Jeesuse Kristuse päevani. Palu innukamalt, usu täielikumalt. Kuna me ei saa usaldada oma jõudu, siis usaldagem Lunastaja jõudu — ja me võime kiita Teda, kes on meie tervis. {TKJ 30.3}

Mida lähemale sa Jeesusele tuled, seda puudulikumana endale näid; sinu nägemisvõime muutub teravamaks ja sa näed oma puudusi, mis on ilmses vastuolus Tema täiusliku olemusega. See tõendab, et Saatana meelitused on kaotanud oma mõju ja Jumala Vaimu elustav jõud on sind äratanud. Jeesust sügavalt armastada saab ainult see, kelle süda tunneb oma patusust. Oma moraalse puudulikkuse mitte märkamine on eksimatuks tõendiks, et inimene ei ole veel vaadelnud Kristuse erakordset headust ja ilu. Kõik, keda Kristuse arm on ümber kujundanud, imetlevad Tema jumalikku iseloomu. Mida vähem me hindame iseennast, seda enam hindame oma Päästja lõputut puhtust ja ilu. Meie patususe tunnetamine juhib meid Tema juurde kes võib andestada. Kui hing saab aru oma abitusest ning sirutub Kristuse järele, siis ilmutab Tema oma väge. Mida enam meie puudulikkuse tunnetus meid Tema ja Pühakirja juurde juhib, seda ülevamana näeme me Tema iseloomu ja seda täielikumalt peegeldame Tema kuju. {TKJ 30.4}

Peatükk 8 – Kasvamine Kristuses

Südame muutusest, mille kaudu saame Jumala lasteks, räägitakse Piiblis kui sünnist. Veel võrreldakse seda hea seemne idanemisega, mille põllumees on külvanud. Samamoodi on Kristuse juurde äsja pöördunud otsekui „vastsündinud lapsed“ (1. Pt 2, 2.), kes „kasvavad“ täiskasvanud meesteks ja naisteks Kristuses Jeesuses. Nii nagu kasvab põllule külvatud hea seeme, peavad ka nemad kasvama ja vilja kandma. Jesaja ütleb, et „neid nimetatakse õigluse tammedeks, Jehoova istanduseks, millega Ta ennast ehib“. (Jes. 61, 3.) Igapäevasest elust toodud näited aitavad meil vaimuliku elu saladuslikku tõde paremini mõista. Kogu inimese tarkus ja osavus ei suuda esile kutsuda elu isegi selle kõige madalamas vormis. {TKJ 31.1}

Nii nagu taimed ja loomad elavad ainult Jumala poolt antud elu läbi, sünnib ka inimese südames vaimulik elu ainult Jumalalt saadud elu läbi. Kui inimene ei ole ülevalt sündinud (Jh 3, 3.), ei saa ta Kristuse poolt pakutavast elust osa. Nagu eluga, nii on ka kasvamisega. Jumal toob esile pungast õie ja õiest vilja. Tema väe läbi areneb seemnest “esmalt orast, pärast päid, siis täit nisu pea sees.” (Mrk 4, 28.) Prohvet ütleb Iisraeli kohta, et ta õitseb nagu lilleke. “Nemad kasvatavad vilja ja õitsevad nagu viinapuud!” (Hos 14, 6.) Jeesus käsib: “Pange tähele lilli, kuidas nad kasvavad.” (Lk 12, 27.) Taimed ja lilled ei kasva oma hoole, mure ja jõupingutuste läbi, vaid vastu võttes seda, millega Jumal neid eluks on varustanud. Ükski laps ei saa endale oma jõuga ning muretsemisega pikkust juurde lisada. Lapsed, nii nagu taimedki kasvavad tänu sellele, et nad võtavad vastu õhku, päikesepaistet ja toitu. Nii, nagu loodusannid kõigele elavale, on Kristus neile, kes Temale loodavad. Ta on “igaveseks valguseks” (Jes 60, 19.) ning “päike ja kilp”. (Ps 84, 12.) Ta on “Iisraelile nagu kaste.” (Hos 14, 6.) “Ta tuleb maha otsekui vihm ädala peale.” (Ps 72, 6.) Ta on elav vesi ja “Jumala leib... kes tuleb taevast alla ja annab maailmale elu.” (Jh 6, 33.)

Oma Poja võrratus annis on Jumal ümbritsenud kogu maailma oma armu atmosfääriga, mis on niisama reaalne kui õhukiht maakera ümber. Kõik, kes otsustavad hingata seda eluandvat õhku, elavad ja kasvavad täiemõõdulisteks meesteks ja naisteks Kristuses Jeesuses. Nagu lilled sirutuvad päikese poole, et valguskiired võiksid aidata nende ilu ja sümmeetriat täiustada, nii peaksime ka meie pöörduma Õiguse Päikese poole, et taeva valgus saaks meid valgustada ja me areneksime Kristuse sarnaseks. Jeesus õpetas sedasama öeldes: “Jääge minusse ja mina jään teisse. Nagu oks ei või vilja kanda iseenesest, kui ta ei jää viinapuu külge, nõnda ka teie, kui te ei jää minusse... Sest ilma minuta ei või te midagi teha.” (Jh 15, 4. 5.) Et elada püha elu, kasvada ja vilja kanda, sõltud sa Kristusest just samamoodi, kui oks sõltub tüvest. Temast lahus olles ei ole sul elu. Sa pole võimeline kiusatustele vastu seisma ega suuda kasvada armus ja pühaduses. Püsides Temas kasvad sa aga hästi ja õitsed. Ammutades Temast elu, sa ei närtsi ega jää viljatuks. Sa oled siis nagu puu, mis on isutatud vee äärde.

Paljud arvavad, et peavad teatud osa tööst tegema üksinda. Nad on usaldanud Kristuse hoolde pattude andestamise, püüdes aga samal ajal oma jõuga õigesti elada. Iga selline jõupingutus peab aga nurjuma. Jeesus ütleb: "Ilma minuta ei või te midagi teha!"

Meie kasvamine armus, meie rõõm, meie kasulikkus — kõik see sõltub ühendusest Kristusega. Meie armus kasvamine oleneb ühendusest Temaga iga päev, iga tund, see oleneb Temasse jäämisest. Ta pole üksnes meie usu alustaja, vaid ka lõpetaja. Kristus on esimene, viimane ja igavene. Ta peab meiega olema mitte ainult elu alguses ja lõpus, vaid igal sammul meie teel. Taavet ütleb: "Ma pean Jehoovat alati oma silma ees, sest Ta on mu paremal pool, et ma ei kõigu." (Ps. 16, 8.) Sa küsid: "Kuidas ma pean Kristusesse jääma?" — Samuti, nagu sa Tema alguses vastu võtsid. "Otsekui te nüüd olete vastu võtnud Kristuse Jeesuse, Issanda, nõnda käige Temas." (Kol. 2, 6.) "Õige peab usust elama." (Hbr. 10, 38.) Sa andsid end täelikult Jumalale, et Teda teenida ja Tema sõna kuulda, ning võtsid Kristuse vastu oma isiklikuks Õnnistegijaks. Sa ei oleks end ise saanud pattudest lunastada ega oma südant muuta, andnud end aga Jumalale, uskusid, et Ta Kristuse tõttu kõike seda sinu jaoks tegi. Usu läbi said sa Kristuse omaks ja usu läbi pead sa üles kasvama Temas, andes ja võttes. Sa pead andma kõik: oma südame, oma tahte, teenimise, et täita kõiki Ta nõudeid. Sa pead vastu võtma Kristuse — kogu õnnistuse täiuse. Ta peab jääma sinu südamesse, et olla sinu jõuks, sinu õiguseks, sinu alaliseks aitajaks, andes sulle jõu sõnakuulelikkuseks.. {TKJ 32.3}

Pühenda end Jumalale igal hommikul. Olgu see sinu kõige esimene töö. Olgu su palve: „Võta mind, oh Issand, täiesti omaks. Kõik oma plaanid panen ma Sinu jalge ette. Kasuta mind täna, jää minu juurde ja olgu kõik minu tööd tehtud Sinus!“ Ja nii igal päeval. Pühenda end hommikul terveks päevaks Jumalale. Alluta kõik oma plaanid Temale, et need teostuksid nii nagu Tema ettenägevus seda otsustab. Nõnda võid sa päev-päeva järel anda oma elu Jumala kätte ja nii kujuned sa ikka enam ja enam Kristuse sarnaseks. {TKJ 33.1}

Elu Kristuses on elu täis rahu. Võib-olla ei ole seal alati tunnete ekstaasi, kuid seal peab olema püsiv, rahulik usaldus. Su lootus on Kristuses, mitte iseendas. Su nõrkus on ühendatud Tema tugevusega, su teadmatus Tema tarkusega, su vastuvõtlikkus kiusatustele Tema vastupidavusega. Nii ei pea sa vaatama iseendale, vaid Kristusele. Püsigu su mõtted Tema armastuse ja Tema iseloomu ilu ning täiuse juures. Kristus oma enesesalgamisega, Kristus oma alandlikkusega, Kristus oma puhtuse ja pühadusega, oma võrratu armastusega on aine, millesse peaksime mõtiskledes süvenema ja Teda armastades, Teda jäljendades, Teda täielikult usaldades muudetakse sindki Tema sarnaseks. {TKJ 33.2}

Jeesus ütleb: „Jääge minusse“ (Jh. 15, 4.) Need sõnad väljendavad rahu, püsivust, usaldust. Ta kutsub: „Tulge minu juurde... ja mina annan teile hingamise.“ (Mt 11, 28.) Seda väljendab ka Laulja: „Ole vait Jehoova ees ja oota Teda.“ (Ps 37, 7.) Ja Jesaja kinnitab: „Rahus ja lootuses oleks teil jõud.“ (Js 30, 15.) See rahu ei ole tegevusetuses. Õnnistegija kutses on rahu tõotus ühendatud kutsega tööle: „Võtke endi peale minu ike,... ja te leiate hingamise.“ (Mt 11,

29.) Mida täielikumalt jääb inimene Kristusesse, seda hoolikam ja energilisem on ta Tema töös. {TKJ 33.3}

Kui mõtted püsivad enese juures, on need ära pöördunud Kristuselt, jõu ja elu allikalt. Ja selleks, et takistada ühenduse ja osaduse loomist Kristusega, püüabki Saatan püsivalt meie tähelepanu Päästjast eemal hoida. Maailma lõbud, elumured ja kurvastused, teiste vead, sageli ka oma vead ja puudused on asjad, mille abil püüab vaenlane meie meeli köita. Ära lase end tema sepitsustest eksiteele viia. Paljusid, kes on tõeliselt õrna südametunnistusega ja soovivad elada Jumalale, püüab ta sageli panna mõtlema oma vigadele ja nõrkustele. Nii loodab ta neid Kristusest lahutada ja võita. Me ei peaks end tegema elu keskpunktiks ega tundma rahutust ja hirmu oma päästmise pärast. Kõik see pöörab hinge jõuallikast ära. Anna oma hing Jumala hoolde ja usalda Teda. Räägi ja mõtle Jeesusest. Kadugu Temas sinu enese mina. Heida ära kahtlusd. Loobu kartusest. Ütle koos apostel Paulusega: „Nüüd ei ela enam mina, vaid Kristus elab minu sees! Ja mida ma elan nüüd lihas, seda ma elan usus Jumala Pojasse, kes mind on armastanud ja on iseenese andnud minu eest.“ (Gl 2, 20.) Jää püsima Jumalasse. Ta suudab hoida seda, mida sa Tema hoolde oled usaldanud. Kui sa usaldad end Tema kätesse, siis teeb Ta sind võitjaks, sest Ta armastab sind. {TKJ 33.4}

Kui Kristus võttis enda peale inimolemuse, sidus Ta inimkonna enesega armastuse sidemetega, mida ei suuda purustada ükski jõud, välja arvatud inimese enda valik. Saatan ahvatleb pidevalt selle sideme murdmisele, et me end seeläbi omal valikul Kristusest lahutaksime. Me peaksime paluma ja võitlema, et miski ei meelitaks teist isandat valima — on meil ju alati selleks vabadus. Vaadakem püsivalt Kristusele, siis hoiab Ta meid ja me oleme kaitstud. Mitte keegi ei saa meid Tema käest ära kiskuda. Pidevalt Teda vaadeldes „muutume samasuguseks kujuks aust ausse nagu Issanda Vaimust.“ (2. Kr 3, 18.) {TKJ 34.1}

Just samamoodi said jüngrid oma kalli Päästja sarnaseks. Kui nad kuulsid Jeesuse sõnu, tärkas neis Tema järele vajadus. Nad otsisid, leidsid ja käisid Ta järel. Jüngrid olid Jeesusega koos majas, lauas, kambris ja väljal. Nad suhtlesid Temaga kui õpilased õpetajaga ja said iga päev Tema huulilt õpetusi pühadest tõdedest. Nad vaatasid Temale nagu sulased isandale, saamaks teada oma kohustusi. Jüngrid olid samasugused nõdrad inimesed „nagu meiegi“: (Jk 5, 12.) Neil oli patuga samasugune võitlus võidelda nagu meilgi, nad vajasid samuti armu, et elada püha elu. {TKJ 34.2}

Isegi Johannes, armastatud jünger, kes kõige täielikumalt peegeldas Päästja kuju, ei omanud loomupärast iseloomuilu. Ta oli ennastmaksmapanev ja auahne, äge ja kergesti solvuv, aga kui Talle ilmus Päästja iseloom, nägi ta oma puudusi ja see tegi ta alandlikuks. Tugevus kannatlikkuses, mida ta nägi Jumala Poja igapäevases elus, täitis ta hinge imetluse ja armastusega. Päev-päevalt tõmbus süda Kristuse poole ja ta kaotas armastuses oma Õpetaja vastu silmist iseenese. Tema solvuv, auahne meelelaad alistus Kristuse ümberkujundavale väele. Püha Vaimu muutev jõud uuendas südame. Kristuse armastus kujundas ümber tema iseloomu. See on Kristusega ühenduse kindel tulemus. Kui Kristus elab südames, siis kujuneb

ümber kogu olemus. Kristuse Vaim ja Tema armastus pehmendab südame ja hinge ning suunab mõtted ja soovid Jumala ja taeva poole. {TKJ 34.3}

Kuigi Kristus oli taevasse läinud, tundsid Tema järelkäijad ikka Tema lähedust. See on isiklik lähedus täis armastust ja valgust. Jeesus, Päästja, kes oli nendega koos rännanud, kõnelenud ja palvetanud, nende südameile lootuse ja lohutuse sõnu rääkinud, oli, rahukuulutus huulil, taevasse võetud. Kui inglitehulk Teda vastu võttis, kostis neile veel Tema hääl: „Ja vaata, mina olen iga päev teie juures maailma-ajastu otsani." (Mt 28, 20.) Jeesus oli läinud taevasse inimese kujul. Jüngrid teadsid, et kuigi nüüd Jumala trooni ees, oli Ta ikka nende Sõber ja Päästja. Nad teadsid, et Tema osavõtlikkus jääb muutumatuks, et Ta on ikka lahutamatult seotud inimkonna kannatustega. Ta esitab Jumala ees oma kalli vere teeneid, näidates oma haavatud käsi ja jalgu selle hinna mälestuseks, mille Ta maksis lunastatute eest. Jüngrid teadsid, et Ta on taevasse läinud neile asemeid valmistama ja et Ta tuleb tagasi, ja võtab nad enese juurde. {TKJ 34.4}

Kogunedes peale Kristuse taevaminekut, saatsid jüngrid agaralt oma palveid Jeesuse nimel Isa ette. Nad kummardusid pühalikus aukartuses, korrates tõotust: „Mida te Isalt palute minu nimel, seda Ta annab teile." „Tänini ei ole te midagi palunud minu nimel. Paluge, siis te saate, et te rõõm võiks olla täielik." (Jh. 16, 23. 24. ingl. k.) Jüngrid sirutasid oma usukäed ikka kõrgemale ja kõrgemale, võimsa põhjendusega: „Kristus Jeesus on, kes suri ja mis veel enam, kes üles äratati, kes on Jumala paremal käel, kes meie eest palub." (Rm 8, 34.) Nelipühi tõi nende juurde Trööstija, kelle kohta Kristus oli öelnud, et Ta pidi nende juurde „igavesti" jääma. Veel oli Ta öelnud: „See tuleb teile heaks, et ma ära lähen, sest kui ma ei läheks, ei tuleks Trööstija teie juurde. Aga kui ma lähen, siis ma läkitan Ta teie juurde." (Jh 14, 17; 16, 7.) Nüüdsest pidi Kristus Püha Vaimu läbi alaliselt oma laste südameisse jääma. Nende ühendus Temaga oli nüüd veel tugevam, kui siis, mil Ta isiklikult nende juures oli. Neis elava Kristuse valgus, armastus ja jõud kiirgasid neist, nii et inimesd neid vaadeldes „panid imeks ja tundsid ära, et nad olid need, kes olid olnud Jeesusega." (Ap 4, 13.) {TKJ 35.1}

See, kes oli Kristus oma jüngritele, soovib Ta olla oma lastele ka tänapäev. Oma viimases palves, koos Tema ümber kogunenud väikese jüngrite hulgaga ütles Ta: „Ma ei palu üksnes nende eest, vaid ka nende eest, kes nende sõna kaudu minusse usuvad." (Jh 17, 20.) {TKJ 35.2}

Jeesus palus meie pärast, et me oleksime üks Temaga, nagu Tema oli üks Isaga. Oo, milline ühendus see on! Päästja on öelnud enda kohta: „Poeg ei või iseenesest teha midagi." (Jh 5, 19.) „Isa, kes asub minus, teeb oma tegusid." (Jh 14, 10.) Ja kui Kristus elab meie südames, siis Ta töötab meis, et me tahame ja tegutseme „Tema hea meele järele." (Fl 2, 13.) Meie töötame nagu Tema töötas, ilmutades samasugust vaimu. Nõnda Teda armastades ja Temasse jäädes kasvame „kõiges selle sisse, kes on pea, Kristus." (Ef 4, 15.) {TKJ 35.3}

Peatükk 9 - Töö ja Elu

Jumal on universumi elu, valguse ja rõõmu allikas. Nagu valguskiired päikeselt, nagu allikast purskuvad veesooned, hoovab Temast õnnistus kogu loodule. Inimsüdameist, kus iganes on Jumala elu, hoovab teistelegi armastust ja õnnistust. {TKJ 36.1}

Meie Päästja rõõm seisnes langenud inimeste ülesaitamises ja lunastamises. Selle nimel ei pidanud Ta isegi oma elu kalliks, vaid talus risti ega hoolinud häbist. Nii on ka inglid hõivatud tööga teiste õnne nimel. See on nende rõõm. Töö, mida omakasupüüdlikud südamed peavad alandavaks — abi andmine armetutele ja viletsaile, seisuselt madalaile — on Jumala inglite töö. Kristuse ennastohverdava armastuse vaim täidab taevast ja väljendab sealse õnne tõelist olemust. Sama vaim peab olema ka Kristuse järelkäijail. Selline on ka nende töö. {TKJ 36.2}

Kui südames hoitakse Kristuse armastust, siis see nagu hea lõhng, ei saa jääda varjatuks. Selle lõhna mõju tunnevad kõik, kellega me kokku puutume. Kristuse Vaim südames on nagu allikas kõrbes, mis voolab kõike värskendades, andes neile, kes suremas, igatsust juua eluvett. {TKJ 36.3}

Armastus Jeesuse vastu väljendub soovis töötada inimkonna õnnistuseks ja ülendamiseks, nii nagu töötas Tema. See juhib armastusele, õrnusele ja kaastundele kõigi loodolevuste vastu, kelle eest meie Taevane Isa hoolitseb. {TKJ 36.4}

Päästja elu maa peal ei olnud kerge ega endale pühendatud, vaid Ta pingutas püsivalt, tõsiselt, väsimatult, et langenud inimsugu lunastada. Sõimest kuni Kolgatani käis Ta enesesalgamise teed, püüdmata vabaneda rasketest ülesannetest, vaevarikastest teekondadest ning kurnavast tööst ja hoolest. Ta ütles: „Inimese Poeg ei ole tulnud, et Teda teenitaks, vaid teenima ja oma hinge andma lunastuseks paljude eest.“ (Mt 20, 28.) See oli suur eesmärk. Kõik muu jäi teisele kohale. Tema söök ja jook oli Jumala tahte järele tegemine ja Tema töö lõpetamine. Enesel ja oma huvidel polnud Jeesuse töös kohta. Nii on ka Kristuse armust osasaajad valmis igaks ohvriks, et kõik, kelle eest Ta suri, saaksid taevasest annist osa. Oma eluajal teevad nad kõik selleks, et muuta maailm paremaks. Selline vaim on tõeliselt pöördunud südame vili. Kui inimene tuleb Kristuse juurde ning leiab Temas väärtusliku Sõbra, tekib soov sellest ka teistele kõneleda. Päästvat ja pühitsevat tõde ei saa ju sulgeda ainult oma südamesse. Kui oleme kaetud Kristuse õigusega, täidetud rõõmuga Tema Vaimust, kes meis elab, ei suuda me vaikida. Kui oleme tundnud ja maitsnud, et Issand on hea, siis on millest jutustada. Nagu Filippus, kui ta leidis Päästja, kutsume meiegi teisi Tema juurde. Me püüame esitada neile Kristuse ligitõmbavust ja tulevase, nähtamatu maailma tegelikkust. Me soovime järgida Jeesust sellel teel, millel Tema astus. Südames on soov, et ka meie kaaslased näeksid Jumala Talle, „kes võtab ära maailma patu.“ (Jh 1, 29.) {TKJ 36.5}

Püüe teistele õnnistusi jagada toob neid ka meile endile. See oligi Jumala eesmärk, kui Ta andis meile osa tööst lunastusplaanis. Ta on andnud inimestele eesõiguse osa saada jumalikust olemusest, et omakorda jagada õnnistusi teistele. See on kõrgeim austus, suurim rõõm, mida

Jumalal on võimalik inimestele anda. Need, kes armastusetööst selliselt osa võtavad, on Loojale kõige lähemal. {TKJ 37.1}

Jumal oleks võinud usaldada evangeeliumi kuulutamise ja kogu armastusteenistuse taeva inglite hooleks. Ta oleks võinud kasutada veel teisigi vahendeid oma eesmärgi teostamiseks. Kuid samas otsustas Ta oma lõpmatus armastuses teha meid enese ja Kristuse ning inglite kaastöölisteks, võimaldades seega meile osa õnnistustest, rõõmust ja vaimulikust ülendamisest, mida see omakasupüüdmatu teenimine annab. {TKJ 37.2}

Meid viiakse osasaamisesse Kristusega Tema kannatuste kaudu. Iga ennastohverdav tegu teiste heaks tugevdab heategevuse vaimu südames, ühendades meid tugevamini maailma Lunastajaga, kes „oli rikas“ ja „sai vaeseks“ meie pärast, et meie „Tema vaesusest“ saaksime „rikkaks“ (2. Kr 8, 9.) Ja ainult nii, täites jumalikku eesmärki, mis Tal oli meie loomisel, võib olla elu õnnistuseks. Kui sa lähed tööle Kristuse järelkäijatele kavandatud plaani kohaselt, et võita hingi, siis tunned, et vajad sügavamat kogemust, suuremaid teadmisi jumalikes asjus, ning tunned ka nälga ja janu õiguse järele. Sa palud siis tõsiselt Jumalat ja su usk muutub tugevamaks. Hing joob õnnistuste ammendamatust kaevust. Vastupanu ja kannatused juhivad sind Piibli juurde ja palvele. Sa kasvad Kristuse armus ja tarkuses ning omandad rikkalikke kogemusi. {TKJ 37.3}

Omakasupüüdmatu meelsusega kaasinimeste heaks töötamine annab iseloomule sügavust, avarust, püsivust ja ilu ning toob rahu ja õnne. Püüdlused õilistavad ja selle tulemusel pole lõpuks kohta laiskusel ega omakasupüüdlikkusel. Need, kes taoliselt kristlikke voorusi juurutavad, kasvavad ja muutuvad tugevaiks Jumala töös, omades selge, vaimuliku arusaamisvõime. Nad omavad püsiva, alati kasvava usu ja suure jõu palves. Jumala Vaim toob südant puudutades nende hinge püha kooskõla. Need, kes pühendavad end omakasupüüdmatult tööle teiste heaks, aitavad kõige kindlamini kaasa ka enese päästmisele. {TKJ 37.4}

Ainus viis Kristuse armus kasvada on omakasupüüdmatult teha seda tööd, mida Tema meid teha käsib, kohustudes oma võimete kohaselt aitama ja õnnistama neid, kes meie abi vajavad. Jõud tuleb harjutamisest. Tegevus on elu peamine garantii. Need, kes püüavad kristlikku elu säilitada vaid passiivselt Jumala armust tulenevaid õnnistusi vastu võttes, tegemata midagi Kristuse heaks, sarnanevad neile, kes küll söövad, aga ei tee tööd. Nagu füüsilises, nii ka vaimses elus johtub tegevusetusest laostumine ja mandumine. Kui inimene oma liikmeid ei harjuta, kaob varsti jõud neid kasutada. Nõnda on ka kristlastega. Sellel, kes ei kasuta temale antud võimeid, nurjub mitte üksi kasvamine Kristuses, vaid ta kaotab ka olemasoleva jõu. {TKJ 38.1}

Jumal on seadnud Kristuse koguduse inimeste päästmise vahendiks. Koguduse ülesanne on viia evangeelium kogu maailma. See kohustus hõlmab kõiki koguduseliikmeid. Igaüks peab täitma vastavalt oma talentidele ja võimalustele Päästja poolt antud ülesannet. Kristuse

armastus teeb meid kõigi võlgnikeks, kes Teda veel ei tunne. Jumal andis valguse mitte ainult meie jaoks, vaid ka teistele jagamiseks. {TKJ 38.2}

Kui Kristuse järelkäijad tunneksid oma kohustusi, siis oleks paganlikes maades tuhandeid seal, kus täna on vaid üks evan- geeliumikuulutaja. Kui igaüks, kes ei saa isiklikult töösse astuda, toetaks seda oma vahendite ja palvetega, tehtaks ka kristlikes maades hingede kasuks palju tõsisemat tööd. {TKJ 38.3}

Meil pole vaja minna paganlikesse maadesse ega lahkuda oma kodusest ringist, kui meie kohus on just seal Kristuse auks töötada. Me võime tööd teha oma kodus, koguduses, nende seas, kellega me lävime ja kellega meie igapäevane töö kokkupuutesse viib. {TKJ 38.4}

Päästja veetis suurema osa oma maapealsest elust kannatlikult oma töö juures puusepana Naatsaretis. Jumala inglid saatsid elu Issandat, kui Ta kõndis külg-külje kõrval tööliste ja põllumeestega, olles tundmatu ja austuseta. Ta täitis ustavalt oma ülesandeid nii väljapaistmatus ametis kui ka siis, mil Ta tegi haigeid terveks või kõndis Galilea järve tormisel veel. {TKJ 38.5}

Nii võime ka meiegi elu kõige tagasihoidlikemail ametikohtadel töötada koos Jeesusega. {TKJ 38.6}

Apostel ütleb: „Jääge, vennad, igaüks Jumala ees sellesse, milles ta on kutsutud.“ (1. Kr 7, 24.) Ärimees võib oma äri juhtida nii, et ta oma ustavusega austab oma Õpetajat. Kui ta on truu Kristuse järelkäija, siis avaldub tema usk igas tegevuses; ta ilmutab inimestele Kristuse Vaimu. Käsitööline võib hoolsalt ja ustavalt esindada Teda, kes tegi oma lihtsat tööd Galilea küngaste keskel. Igaüks, kes nimetab Kristuse nime, peaks töötama nii, et teised tema tööd nähes hakkaksid austama oma Loojat ja Lunastajat. {TKJ 38.7}

Paljud ei pühenda oma andeid Kristuse teenistusse, vabandades, et teised on andekamad ja suuremate eeldustega. Valitseb vaade, et ainult eriti andekad peavad oma võimed Jumala töösse pühendama. Paljude arvates on talendid antud ainult teatud eliitklassile. Teised aga on neist ilma jäetud, ning nende jaoks ei ole tööd ega tasu. Tähendamissõna kohaselt pole see aga nii. Kui kojaisand kutsus kokku oma teenijad, andis ta igale oma töö. Armastuse sunnil võime ka elu kõige tähtsusetumaid kohustusi täita „nagu Issandale“ (Kl 3, 23.) Kui südames on Jumala armastus, siis avaldub see ka elus. Meid ümbritseb Kristuse hea lõhn ja meie mõju õilistab ja õnnistab teisi. {TKJ 39.1}

Ära oota erilisi võimalusi ega harukordseid vaimuandeid, enne kui lähed Jumala tööle. Pole vaja muretseda selle pärast, mida mõtleb sinust maailm. Kui su igapäevane elu tunnistab usu puhtusest ning siirusest ja teised on veendunud, et soovid neile kasu tuua, siis ei jää sinu jõupingutused asjatuiks. {TKJ 39.2}

Kõige tagasihoidlikumad ja vaesemad Jeesuse jüngrid võivad saada teistele õnnistuseks. Võib-olla ei mõisteta, et isegi alateadliku mõju abil levivad õnnistused, mis avarduvad ja

süvenevad. Selle töö õnnistusrikkaid tulemusi ei saa keegi enne teada kui suurel tasumise päeval. Paljud ei tunne ega tea, et teevad midagi suurt. Ometi ei pea tagajärgede pärast muretsema. Tuleb rahulikult edasi minna ja teha ustavalt tööd, mille Jumala ettenägevus kellelegi määranud on ja elu pole siis kasutu. Taoliste töötegijate hingelaad muutub ikka enam ja enam Kristuse omale sarnasemaks. Kes on Jumala kaastöölised selles elus, muutuvad kõlblikeks ka tulevase elu kõrgema töö jaoks, saades osa tumestamatust rõõmust. {TKJ 39.3}

Peatükk 10 – Jumala Tundmine

Teid, mille kaudu Jumal ennast ilmutab, meid enesega ühendada püüdes, on palju. Avatud südant mõjutab Jumala armastus ja aulisus, mida Tema looming kätkeb. Kõrv võib kuulda ja mõista Jumalat looduse kaudu. Rohelised nurmed, majesteetlikud puud, avanevad pungad ja lilleõied, ruttavad pilved, vihmasadu ja vulisev oja, taevalaotuse sära — kõik see äratab meie südames soovi tutvuda Temaga, kes on kõige Looja. {TKJ 39.4}

Loodus kõneleb meie meeltele lakkamatult. Ka Päästja seostas kõik oma väärtuslikumad õpetused loodusega. Puud, linnud, orud, künkad, järved, kaunis taevas, samuti igapäevase elu vahejuhtumid ja ümbrus — kõik ühendati tõe sõnaga, et Tema õpetused tuleksid sageli meelde, isegi keset elu askeldusi ja pingelist tööd. {TKJ 39.5}

Jumal soovib, et Tema lapsed hindaksid tööd ja leiaksid rõõmu lihtsast, tagasihoidlikust ilust, millega Ta meie maapealset kodu on kaunistanud. Jumal armastab ilu, aga iseloomu ilu armastab Ta veelgi enam, kui välist kaunidust. Ta soovib, et me viljeleksime puhtust ja lihtsust, olles tagasihoidlikult kaunid nagu lilled aasadel. {TKJ 40.1}

Kui me vaid tahaksime kuulata, siis õpetaks Jumala loodus meile sõnakuulelikkuse ja ustavuse väärtuslikke õppetunde. Alates tähtedest, mis sajandist sajandisse jätkavad maailmaruumis neile kindlaks määratud teed, kuni väiksemate aatomiteni allub kogu loodus Jumala tahtele. Jumal hoolitseb kõige eest, ja hoides loendamatuid taevakehi üleval mõõtmatuses, hoolitseb Ta samal ajal ka väikese varblase eest, kes kartuseta oma tagasihoidlikku viisi laulab. Kui inimesed lähevad välja oma päevatööle, kui nad anduvad palvele, kui nad heidavad õhtul magama ja hommikul üles tõusevad, kui rikas oma palees pidutseb või kui vaene oma lapsed kasina laua ümber kogub, on Jumal nendega. Ei lange ükski pisar, mida Jumal tähele ei paneks. Ka ükski naeratus ei jää Talle märkamata. {TKJ 40.2}

Kui me seda täielikult usuksime, kaoksid kõik asjatud muret- semised. Meie elu poleks siis täis pettumusi nagu nüüd; iga asi, olgu suur või väike, oleks siis Jumala käes, keda ei aja ummikusse murede hulk ega suru alla nende raskus. Siis võiksime rõõmu tunda hingerahust, mis on paljudele tänaseni tundmata. {TKJ 40.3}

Kui su meeled tunnevad rõõmu selle maailma kütkestavast ilust, siis mõtle uuele maale, kus ei tunta kunagi patu ja surma hävitavat mõju, kus loodus ei kanna enam needuse varje. Kujuta ette päästetute kodu ja tea, et see on palju imelisem, kui su elavaimgi kujutlusvõime kirjeldada suudab. Jumala loomingu mitmekesisuses näeme vaid Tema auhiilguse kõige nõrgemat kuma. Kirjutatud on: „Mida silm ei ole näinud ega kõrv ei ole kuulnud ja mis inimese südamesse ei ole tõusnud, mis Jumal on valmistanud neile, kes Teda armastavad.“ (1. Kr 2, 9.) {TKJ 40.4}

Poeedil ja loodusteadlasel on loodusest palju rääkida. Kristlane annab aga sellele siiski kõrgeima hinnangu, sest nähes Isa armastust lilledes, põõsastes, puudes, ning tundes selles ära Jumala kätetöö, rõõmustab ta maailma ilust. Kes aga seda Jumala armastuse väljenduseks ei pea, pole ka võimeline mägede ja orgude, jõgede ja järvede väljendusrikkust väärikalt hindama. Jumal kõneleb inimsüdameile nii oma targa loomingu kui ka oma Vaimu mõju kaudu. Iga päev võib kõiges ümbritsevas leida väärtuslikke õpetusi, kui vaid süda on sellele avatud. Jumala ettenägelikku tööd jälgides ütleb Laulja: „Jehoova heldus täidab maa." „Kes on tark, see pidagu seda meeles ja Jehoova heldust pandagu tähele." (Ps 33, 5; 107, 43.) {TKJ 40.5}

Jumal kõneleb meile ka Sõna kaudu. Selles ilmutab Ta veelgi selgemini oma iseloomu, oma suhtumist inimestesse, oma suurt lunastusplaani. Siin avaneb meie ees usuisade, prohvetite ja teiste vana-aja pühade meeste elu, kes olid samasugused nõrgad inimesed kui meiegi. (Jk 5, 17.) Me näeme, kuidas nad võitlesid argusega nagu meiegi, langesid kiusatuse mõjul nagu meiegi, kuid ei muutunud araks ja võitsid Jumala armu läbi. See annab meilegi julgust võitluses õiguse pärast. Kui me loeme nende väärtuslikest kogemustest — valgusest, armastusest, õnnistustest, tööst, mida nad tegid neile antud armu läbi, siis süütab sama Vaim, mis neid elustas, ka meie südames püha tule ja soovi iseloomult neile sarnaneda, kõndides Jumalaga nagu nemadki. {TKJ 41.1}

Jeesus ütles Vana Testamendi kirjade kohta sõnad, mis on veelgi enam rakendatavad Uue Testamendi puhul: „Need on, mis minust tunnistavad." (Jh 5, 39.) S. t. Lunastajast, Temast, kellesse on koondunud meie igavese elu lootus. Jah, kogu Piibel jutustab Kristusest. Alates loomise esimesest aruandest — kuna „ilma Temata ei ole tekkinud midagi, mis on tekkinud" (Jh 1, 3.) — kuni viimase tõotuseni: „Vaata, ma tulen pea." (Ilm 22, 12.), kuuleme Tema häält. Kui sa tahad Päästjaga tutvuda, siis uuri Pühakirja. Täida kogu oma süda Jumala Sõnaga. See on elav vesi, mis kustutab su kõrvetava janu, see on eluleib taevast. Jeesus kuulutas: „Kui te ei söö Inimese Poja liha ega joo Tema verd, siis ei ole elu teis enestes." Ta rääkis endast, öeldes: „Sõnad, mida ma teile olen rääkinud, on vaim ja on elu." (Jh 6, 53. 63.) Meie ihu alusmaterjaliks on see, mida me sööme ja joome. Sama kehtib ka vaimuliku inimese puhul: see, mille üle me mõtleme, annab tooni ja jõudu vaimsele olemusele. {TKJ 41.2}

Inglid igatsevad uurida lunastusteemat; läbi igavikuaegade on selles ka lunastatute teadus ja laul. Kas see ei vääriks juba nüüd hoolikat järelemõtlemist ja uurimist? Jeesuse lõpmatu armastus ja halastus ning meie eest toodud ohver kutsuvad selle üle kõige tõsisemalt ja pühalikumalt järele mõtlema. Me peaksime viibima oma mõtetega kalli Lunastaja ja Eestkostja iseloomu juures ning mõtisklema Tema tööst, kes tuli päästma oma rahvast nende pattudest. Kui me selliselt taevaseid teemasid uurime, kasvavad usk ja armastus ning palved muutuvad tugevamaks, Jumalale ikka enam vastuvõetavamaks, sest need on järjest rohkem ühendatud usu ja armastusega. Meie palved on siis arukad, aga ka tulised. Meis on siis rohkem püsivat usaldust Jeesusesse ja igapäevast elavat tõdemust Tema jõus. Oleme siis

kogemuslikult veendunud Tema võimes päästa kõiki, kes tulevad Jumala juurde Tema kaudu. {TKJ 41.3}

Kui me mõtiskleme Päästja täiuslikkuse üle, siis soovime olla täielikult ümber kujundatud ja uuendatud Tema puhtuse järgi. Hinges on siis nälg ja janu saada Tema sarnaseks, keda imetleme. Mida rohkem mõtiskleme Kristuse üle, seda enam me Temast ka räägime. {TKJ 42.1}

Piibel pole kirjutatud ainult teadlaste jaoks, vastupidi, see on määratud kõigile. Suured tõed, mis on lunastuseks hädavajalikud, tehakse seal mõistetavaks kõigile. Eksivad ainult need, kes järgivad selgelt ilmutatud Jumala tahte asemel oma arvamusi. {TKJ 42.2}

Selle asemel, et pidada autoriteetseks inimeste arvamusi Pühakirja kohta, peaksime seda ise hoolega uurima. Lastes teistel enda eest mõtelda, meie jõud nõrgeneb ja võimed manduvad. Õilis mõistusejõud, kui seda ei arendata, võib niivõrd känguda, et kaob võime Pühakirja sügavatest tõdedest aru saada. Uurides piibliteemade omavahelisi seoseid, võrreldes kirja kirjaga ja vaimulikke asju vaimulikega meie mõistus avardub. {TKJ 42.3}

Mõistuse tugevdamiseks pole midagi sobivamat kui Pühakirja uurimine. Ükski teine raamat pole mõtete ülendamiseks ja võimete elustamiseks nii tõhus, kui avaraid ja õilistavaid tõdesid sisaldav Piibel. Kui Jumala Sõna uuritaks nii nagu peab, oleks inimestel mõistuseavarust, iseloomu-õilsust ja eesmärgikindlust, mida meie ajal harva esineb. {TKJ 42.4}

Vähe on kasu, kui Pühakirja loetakse kiirustades. Mõni võib lugeda terve Piibli läbi, nägemata selle ilu ning mõistmata selle sügavusi ja varjatud mõtteid. Selle asemel, et läbi lugeda palju peatükke ilma kindla eesmärgita, ilma õpetust saamata, on kasulikum uurida ainult mõnda lõiku niikaua, kuni selgub selle tähendus ja seos lunastusplaaniga. Olgu su Piibel alati kaasas! Kui avaneb võimalus, siis loe seda; jäta tekste meelde, ja isegi tänavail kõndides võid lugeda ühe lõigu, selle üle järele mõelda ning meelde jätta. Me ei saa targaks ilma tõsise ja palverikka uurimiseta. Mõni osa Pühakirjast on tõepoolest nii lihtne, et seda on võimatu valesti mõista; paljude salmide sügavat tähendust aga esimesel pilgul ei nähta. Kirja peab kirjaga võrdlema, seda hoolsalt uurides ja selle üle palvemeelsuses mõtiskledes. Nii nagu kaevur avastab maa sees varjul olevaid väärismetalli lademeid, leiab ka püsiv otsija Jumala Sõnasse peidetud aarde, leiab igavese väärtusega tõed, mis hooletu otsija ees varjule jäävad. Inspireeritud sõnad, mille üle on südames mõtiskletud, muutuvad veeojadeks, mis voolavad elu- allikast. Mitte kunagi ei peaks Piiblit uurima ilma palveta. {TKJ 42.5}

Enne, kui selle avame, peaksime paluma Püha Vaimu valgustust — ja see antakse meile. Kui Naatanael tuli Jeesuse juurde, hüüatas Jeesus; „Ennäe, tõeline iisraellane, kelles ei ole kavalust!“ Naatanael ütles Talle: „Kust Sa mind tunned?“ Jeesus vastas: „Enne, kui Filippus sind kutsus, nägin ma sind, kui sa olid viigipuu all.“ (Jh 1, 47. 48.) {TKJ 43.1}

Jeesus näeb ka meid salajastes palvepaikades, otsimas Temalt valgust tõe mõistmiseks. Inglid valgusemaalt on nendega, kes südamealanduses jumalikku juhtimist otsivad. Püha Vaim ülistab ja austab Päästjat. Tema ülesanne on esitada Kristust, Tema õiguse puhtust ja suurt lunastust, mille saame Tema kaudu. Jeesus ütleb: „Minu omast Ta võtab ja kuulutab teile.“ (Jh 16, 14.) Tõe Vaim on ainus jumaliku tõe õpetaja. Oo, kui kõrgelt hindab Jumal inimsugu, andes surma oma Poja ja määrates oma Vaimu nende õpetajaks ja alaliseks juhiks! {TKJ 43.2}

Peatükk 11 - Eesõigus Palvele

Jumal kõneleb meiega looduse ja ilmutuse kaudu, oma ettenägevuse ja Püha Vaimu läbi, kuid sellest pole küllalt — ka meil tuleb oma süda Tema ees välja valada. Vaimuliku elu ja jõu evimine eeldab tegelikku lävimist oma taevase Isaga. Meie meeled võivad olla Temasse kiindunud; me võime Tema töö, Tema halastuse ja Tema õnnistuste üle mõtiskleda, kuid see ei tähendaks veel ühendust Temaga selle sõna parimas mõttes. Tõeline ühendus Jumalaga on võimalik vaid siis, kui meil on midagi Temale oma tegelikust elust rääkida. Palve on südame avamine Jumalale kui sõbrale. Mitte selleks, et endast Temale märku anda, vaid et see võimaldaks meil Teda vastu võtta. Palve ei too Jumalat meie juurde alla, vaid viib meid Tema juurde üles. {TKJ 43.3}

Kui Jeesus maa peal elas, õpetas Ta oma jüngreid, kuidas palvetada. Ta õpetas neid oma igapäevaseid vajadusi Jumalale esitama ja kõiki muresid Tema peale heitma. Tõotus, et nende palved kuulda võetakse, on tõotus meiegi jaoks. {TKJ 43.4}

Kui Jeesus elas inimeste keskel, palvetas Ta sageli. Ta sidus end lahutamatult meie vajaduste ja nõrkustega, saades härdaks palujaks, otsides Isalt värskeid jõuvarusid, et tugevana edasi minna vastu oma kohustustele ja katsumustele. Ta on meie eeskuju, vend meie nõrkustes, „kõiges kiusatud nagu meiegi“, kuid ilma patuta. Tema püha olemus põrkus kurjusest tagasi. Ja kannatades selles patuses maailmas võitlusi ja hingepiina, leidis Ta lohutust ja rõõmu oma Isaga suhtlemises. Olles inimene, sai palve talle vajaduseks ja eesõiguseks. Kui juba inimeste Päästja, Jumala Poeg vajas palvet, kui palju enam peaksid nõrgad, patused, surelikud inimesed tundma tulise, püsiva palve järele vajadust. {TKJ 43.5}

Taevane Isa ootab, et anda meile osa oma õnnistustest. Meie eesõigus on juua külluslikult piiritlematu armastuse allikast. Kui imelik, et me nii vähe palvetame! Jumal on valmis ja tahtlik kuulma ka oma kõige silmapaistmatuma lapse siirast palvet ja siiski kõhkleme tihti oma soove Talle avaldamast. Mida võivad küll taeva inglid mõelda vaestest, abitutest, kiusatuse mõju all olevatest inimestest, kelle järele määratu Jumala armastus igatseb, olles valmis neile rohkem andma, kui nad oskavad paluda või mõelda — ja siiski paluvad nad nii vähe ja neil on nii pisut usku. Inglid armastavad kummarduda Jumala ees; neile meeldib olla Tema läheduses. Nad peavad Jumalaga lävimist oma suurimaks rõõmuks; selle maa lapsed aga, kes vajavad palju abi, mida ainult Jumal anda võib, paistavad olevat rahul ilma Tema Vaimu valguseta, ilma Tema läheduseta. {TKJ 44.1}

Neid, kes jätavad palve hooletusse, katab kurjuse pimedus. Vaenlase sosistused meelitavad neid patusse; ja kõik see tuleneb sellest, et nad ei kasuta eesõigusi, mida Jumal neile palve kaudu on andnud. Miks küll peaksid Jumala pojad ja tütred tõrkuma palvetamast? Palve on võti usu käes taevase varakambri avamiseks, kus on varjul Kõigevägevama piiritud varandused. Kui me ei palu lakkamatult ega valva hoolsalt, varitseb oht hoolimatuks muutuda ja teelt kõrvale kalduda. Vaenlane püüab pidevalt tõkestada teed armuaujärje juurde, et me

tõsistest usupalvetest loobumisega minetaksime armu ja jõu kiusatustele vastu seismiseks. {TKJ 44.2}

On olemas kindlad tingimused, mille täitmisel võime loota, et Jumal kuuleb palveid ja vastab. Esimene neist eeldab, et tunneksime oma vajadust Tema abi järele. Jumal on tõotanud: „Ma tahan vett välja valada selle peale, kel janu on ja jooksvat vett kuiva peale.“ (Js 44, 3.) Need, kes tunnevad nälga ja janu õiguse järele, kes igatsevad Jumalat, võivad kindlad olla, et nad rahuldatakse. Süda peab olema avatud Vaimu mõjule, muidu ei saa me Jumala õnnistusi. Ainuüksi juba meie suur vajadus ise on põhjenduseks, mis räägib kõige ilmekamalt meie kasuks. Kuid samas peame Issandat otsima, et Ta meid aidata võiks. Ta ütleb: „Paluge, siis antakse teile.“ „Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas Tema meie kõikide eest, kuidas Ta ei peaks siis Temaga meile kõike muud annetama.“ (Mt 7, 7; Rm 8, 32.) Kui südames on ülekohus, kui hellitame mingit pattu, siis Jumal ei kuule meid. Pattukahetseva hinge palve on aga alati vastuvõetav. Kui kõik teadaolevad ülekohtuteod on kõrvaldatud, võime uskuda, et Jumal meie palvetele vastab. Oma teened ei anna meile kunagi Jumala heakskiitu; need on Jeesuse teened, mis meid päästavad, Tema veri, mis meid puhastab. Siiski, ka meil on teha üks töö, et täita vastuvõtu tingimused. {TKJ 44.3}

Teiseks palvekuulmise tingimuseks on usk. „Kes Jumala juurde tuleb, peab uskuma, et Tema on olemas ja et Ta annab palga neile, kes Teda otsivad.“ (Hbr 11, 6.) Jeesus ütles oma jüngritele: „Kõik, mida te palute ja anute, uskuge, et te seda saate, siis saab see teile.“ (Mrk 11, 24.) Kas ka meie võime Teda võtta Tema sõnast? See tõotus on avar ning piiritlematu ja ustav on tõotuse andja. Ja kuigi me ei saa alati just neid asju ning sellel ajal, mil me palume, peame ikka uskuma, et Issand kuuleb ja vastab palvetele. Me oleme nii eksivad ja lühinägelikud, paludes sageli seda, mis ei tule meile õnnistuseks. Taevane Isa vastab aga meie palvetele armastuses just nii, et see tuleb meile ülimalt heaks. Ta annab meile seda, mida sooviksime siis, kui jumaliku valgusega valgustatuna näeksime asju nii nagu need tegelikult on. Kui tundub, et meie palvetele pole vastatud, siis toetugem tõotustele. Vastamise aeg tuleb kindlasti ja me saame õnnistuse, mida kõige enam vajame. Seda aga, et palvetele vastataks just sel teel ja nii nagu meie soovime, on jultumus. Jumal on liiga tark, et eksida. Ta on liiga hea, et keelata head oma ausameelsetele lastele. Seepärast ära karda Teda usaldada isegi siis, kui sa ei näe oma palvetele kohest vastust. Usalda Tema kindlat tõotust: „Paluge, siis antakse teile!“ (Mt 7, 7.) {TKJ 45.1}

Kui me kahtleme ja kardame, püüdes lahendada seda, mis pole meile veel selge, enne kui usume, siis meie nõutus vaid kasvab ja süveneb. Aga kui me tuleme Jumala juurde, tundes oma tegelikku abitust ja sõltuvust, siis Tema, kelle tarkus on piiritu, kes näeb kõike ette, kes valitseb kõike oma tahte ja sõnadega, paneb tähele meie hüüdu ning valgustab südant. Siiras palve toob meid ühendusse igavese Jumalaga. Võib-olla pole meil käegakatsutavat tõendit, et Lunastaja pale on kummardunud meie üle kaastunde ja armastusega; kuid see on tegelikult nii. Võib-olla ei tunne me ära Tema nähtavat puudutust, kuid siiski on Tema käsi meie peal armastuse ja kaastundliku õrnusega. {TKJ 45.2}

Kui me tuleme Jumalalt armu ja õnnistust paluma, peaks südameis olema armastuse ja andeksandmise vaim. Kuidas me võime paluda, „anna meile andeks meie võlad, nagu meie andeks anname oma võlglastele.“, (Mt 6, 12.) kui meis on andeksandmatu vaim? Kui tahame, et meie palveid kuuldakse, peame samal viisil ja määral teistele andeks andma, kui loodame endale andestatavat. {TKJ 45.3}

Püsivus palves on samuti palvekuulmise tingimuseks. Kui tahame kasvada usus ja rikkamaks saada kogemusis, peame alati palvetama. Me peame olema „püsivad palves, jääma „kindlasti palvesse“ ja „valvama palves tänuga“ (Rm 12, 12; Kl 4, 2.) Peetrus manitseb usklikke, et nad oleksid „mõistlikud ja kained palveiks.“ (1. Pt 4, 7.) Paulus juhatab meid: „Laske kõiges oma palumised palve ja anumisega ühes tänuga saada Jumalale teatavaks.“ (Flp 4, 6.) „Aga teie, armsad,“ ütleb Juuda, „palvetage Pühas Vaimus ja hoidke endid Jumala armastuses.“ (Jd 20, 21.) Lakkamatu palve on hinge pidev ühendus Jumalaga, nii et elu Jumalast voolab meie ellu. Meie elust voolab aga puhtus ja pühadus tagasi Jumala juurde. {TKJ 45.4}

Palve puhul on vajalik hoolsus. Miski ärgu takistagu sind palvetamast. Pinguta kogu oma jõudu, et säilitada ühendus Jeesuse ja oma hinge vahel. Otsi igat võimalust, et minna sinna, kus palvetatakse. Neid, kes tõsiselt otsivad ühendust Jumalaga, nähakse palvekoosolekuil; nad on ustavad kohustuste täitmisel, tõsised ja hoolsad, et vastu võtta kõiki õnnistusi, mida on võimalik kätte saada. Nad kasutavad iga võimalust, et olla seal, kus võib vastu võtta valguskiiri taevast. {TKJ 46.1}

Me peaksime palvetama perekonnaringis, samas aga ei tohiks hooletusse jätta ka salajast palvet — selles peitub hinge elu. Meie vaimulik arenemine pole võimalik, kui palve on hooletusse jäetud. Piirduda ainult perekonnapalvusega või mõne muu üldise palvevormiga pole küllaldane. Salajast palvet kuuleb ainult palvetekuulja Jumal. Ükski uudishimulik kõrv ei pea kuulma sellist palvet, milles avame oma hinge koorma. Salajases palves on hing vaba kõigist ümbritsevatest mõjudest, vaba erutusest. Rahulikult, kuid innukalt sirutub ta Jumala poole. Meeldiv ja püsiv on mõju, mis voolab välja Temast, kes näeb salajasse, kelle kõrv on avatud kuulma südamest tulevat palvet. Rahuliku, lihtsa usu abil hoiab hing taevaga ühendust ja kogub endale jumaliku valguse kiiri, et tugevneda ja vastu pidada võitluses Saatanaga. Jumal on meie kindel kants. {TKJ 46.2}

Palu oma suletud kambrist; kui sa lähed oma päevatööle, siis tõsta oma hing sageli Jumala poole üles. Nõnda kõndis Jumalaga Eenok. Vaiksed palved tõusevad kalli viirukina armujärje ette. Saatan ei saa võita kedagi, kelle süda viibib selliselt Jumala juures. {TKJ 46.3}

Niisugust aega ja kohta, kus ei sobiks Jumala poole palvetada, polegi olemas. Ei ole ühtegi asja, mis võiks takistada südant tõsises palvevaimus üles tõsta. Tänaval tungleva rahva hulgas, töökohustuste juures võime saata palveid Jumala poole ja paluda Tema juhtimist, nagu seda tegi Nehemja, kui ta esitas oma palve kuningas Artaxerxese ees. Palvekambri võime leida kõikjal, kus me iganes oleme. Me peaksime oma südameukse alati lahti hoidma ja paluma, et

Jeesus tuleks ja elaks taevase külalisena meie hinges. Meid võib ümbritseda rikutud ja patune atmosfäär, mille mürgist õhku ei tarvitse aga sisse hingata. Me võime elada puhtas taevases õhkkonnas, ja tõstes hinge Jumala poole siiras palves sulgeda kõik uksed ebapuhtaile kujutlusile ja mõtetele. Need, kelle süda on avatud Jumala abi ja õnnistuste vastuvõtmiseks, asuvad maisest pühamas õhkkonnas, olles pidevas ühenduses taevaga. {TKJ 46.4}

Me vajame Jeesuse kohta selgemat vaadet; igaveste asjade väärtusest aga paremat arusaamist. Pühaduse ilu peab täitma Jumala laste südame ning selle saavutamiseks tuleks otsida jumalikku ilmutust taevastest asjadest. Tõstkem oma hing ülespoole, et Jumal saaks anda meile hingamise taevases atmosfääris. Me võime end hoida Jumalale nii lähedal, et iga ootamatu katsumuse korral pöörduvad mõtted Tema juurde sama loomulikult, nagu lill pöördub päikese poole. {TKJ 47.1}

Kanna kõik oma vajadused, rõõm ja kurbus, mure ja kartused Jumala ette. See ei koorma ega väsita Teda. Tema, kes loeb ära ka juuksed su peas, pole oma laste vajaduste suhtes ükskõikne. „Issand on väga halastav ja armuline.“ (Jk 5, 11.) Tema armastavat südant liigutavad meie mured ja isegi nende väljendamine palves. Vii Ta ette kõik, mis meelt häirib. Tema jaoks, kes hoiab taevakehasid ja juhib kogu universumi, pole ükski koorem raske kanda. Ükski asi, mis puutub meie rahusse, pole Tema jaoks liiga väike, et seda tähele panna. Ükski peatükk meie läbieludes pole Tema jaoks liiga tume lugeda, ükski mõistatus liiga raske lahendada. Ükski õnnetus ei või juhtuda väiksemailegi Tema lastest, ükski mure rõhuda hinge, ükski rõõm teha heameelt, mida meie taevane Isa ei märkaks või mille vastu Ta huvi ei tunneks.“ „Ta parandab need, kelle süda on murtud ja seob kinni nende valusad haavad.“ (Ps 147, 3.) Ühendus Jumala ja inimhinge vahel on nii täiuslik, nagu poleks Tal maa peal ühtki teist, kellele oma hoolitsust jagada, ühtki teist, kelle eest Ta andis oma armastatud Poja. Jeesus ütles: „Te palute minu nimel. Ja ma ei ütle teile, et ma palun Isa teie eest, sest Isa ise armastab teid.“ (Jh 16, 26. 27.) „Mina olen teid valinud,“ et „Isa teile annaks, mida te iganes palute minu nimel.“ (Jh 15, 16.) Jeesuse nimel palvetada tähendab midagi rohkemat, kui ainult Tema nime mainimist palve alguses ja lõpus. See tähendab palvetamist Jeesuse meelsuses ja vaimus, sest me usume Tema tõotusi, loodame Tema armule ja teeme Tema tööd. {TKJ 47.2}

Jumal ei mõtle, et keegi meist peaks maailmast eralduma, et siis eraku või munga kombel Tema teenimisele pühenduda. Meie elu peab olema selline nagu oli Kristuse elu — kord mäel palvetamas, siis jälle rahva seas. See, kes ei tee muud, kui ainult palvetab, lõpetab varsti palvetamise või muutuvad tema palved vormiliseks. Kui inimesed eemalduvad ühiskondlikust elust, hoiavad eemale kristlase kohustustest ja ristikandmisest, kui nad lakkavad töötamast tõsiselt Meistri heaks — siis pole neil enam ka mõjuvat põhjust palvetamiseks ega pühendumiseks. Kui ei paluta jõudu töötamiseks inimeste vajaduste ja Kristuse kuningriigi ülesehitamise heaks, muutuvad palved isiklikeks ja omakasupüüdlikeks. Me kanname kindlasti kahju, kui me Jumala teenimises ei hooli üksteise toetamise ja julgustamise eesõigusest. Tema Sõna tõed kaotavad siis meie meeltes oma elavuse ja tähtsuse. Ja kui nende Sõnade mõju ei valgusta ega ärata südant, läheb vaimulik elu allamäge. Kristlaste

kokkutulekud kaotavad palju, kui ei võeta osa üksteise muredest. See, kes sulgub endasse, ei täida Jumala poolt määratud ülesannet. Seltskondlike omaduste õige viljelemine muudab osavõtlikuks teiste suhtes ning arendab ja tugevdab meid Jumala teenimiseks. {TKJ 47.3}

Kui kristlased tuleksid kokku, et rääkida üksteisele Jumala armastusest ja lunastuse kallist tõest, siis elustuks nende süda ja nad elustaksid ka üksteist. Me võime järjest rohkem tundma õppida oma Isa taevas, saades päevast-päeva üha uusi kogemusi Tema armus; ja see aitab meis tärgata soovil rääkida Tema armastusest. Kui me seda teeme, muutub süda soojaks ja julgeks. Kui me mõtleksime ja räägiksime rohkem Jeesusest ja vähem endast, tunneksime palju enam Tema ligiolekut. {TKJ 48.1}

Mõeldes Jumalale nii sageli kui Tema hoolitsust näeme, hoiame Teda alati meeles ja meile valmistab rõõmu Temast rääkida ja Teda kiita. Me kõneleme ilmalikest asjust, sest see huvitab meid. Me räägime oma sõpradest, sest me armastame neid; meie rõõmud ja mured on nendega seotud. Ometi on palju enam põhjust armastada Jumalat. See peaks olema kõige loomulikum asi selles maailmas — teha Ta esimeseks kõigis meie mõtetes, jutustades Tema headusest ja kuulutada Tema väge. Rikkalikud annid, mida Ta meile on andnud, ei ole mõeldud mõttemaailma ja armastuse köitmiseks sedavõrd, et meil poleks enam midagi Jumalale pühendada. Need annid peaksid Teda alati meelde tuletama ja meid taevase Heategijaga tänulikkuse ja armastuse sidemetega siduma. Me oleme maisele madalusele liiga lähedal. Tõstkem oma silmad taevase pühamu avatud uksele, kust särab Jumala au ja valgus Kristuse näol, kes võib „täielikult päästa need, kes tulevad Tema läbi Jumala juurde.“ (Hbr 7, 25.) {TKJ 48.2}

Meil on vaja rohkem Jumalat kiita „Ta helduse eest ja Tema imeliste tegude eest inimlastele.“ (Ps 107, 8.) Meie palvekogemused ei peaks koosnema ainult palumisest ja saamisest. Ärgem mõelgem alati oma vajadustele, ja mitte kunagi kasule, mida saame. Me ei palu küll kunagi liiga palju, aga tänamisega oleme alati liialt kitsid. Me võtame pidevalt vastu Jumala armuande ja ometi, kui vähe tänu väljendame, kui vähe kiidame Teda selle eest, mida Ta meile andnud on. {TKJ 48.3}

Vanal ajal ütles Issand Iisraelile, kui nad Tema teenimiseks kogunesid: „Ja seal sööge Jehoova, oma Jumala ees ning olge rõõmsad, teie ja teie pere kõige pärast, mida teie käsi hankinud, miska Jehoova, su Jumal sind on õnnistanud.“ (5. Ms 12, 7.) Seda, mida tehakse Jumala auks, peaks tehtama rõõmsa meelega, lauldes kiitust ja tänu andmisega, mitte kurvalt ega süngelt. {TKJ 49.1}

Meie Jumal on õrn, halastav Isa. Tema teenimist ei peaks peetama südantkurvastavaks ja ahastustvalmistavaks ülesandeks. Jumalat kummardada ja osa võtta Tema tööst peaks olema rõõm. Jumal ei taha, et Tema lapsed, kellele on valmistatud nii suur lunastus, tegutseksid nii, nagu oleks Ta vali ja nõudlik peremees. Jumal on nende parim sõber. Kui nad Teda kummardavad, tahab Ta olla nendega, neid õnnistada ja lohutada, täites südame rõõmu ja armastusega. Issand soovib, et Tema lapsed saaksid lohutust Tema teenimisest ja leiaksid

Tema töös pigem rõõmu kui vaeva. Tema soovib, et need, kes tulevad Teda kummardama, viiksid enesega kaasa väärtuslikud mõtted Tema hoolest ja armastusest, et nad võiksid olla rõõmsad igapäevases töös, et neile oleks omane talitada ausalt ja ustavalt kõigis asjus. {TKJ 49.2}

Me peame kogunema risti ümber. Ristilöödud Kristus peaks olema meie mõtiskluste ja vestluste teemaks, meie kõige rõõmsamate tunnete allikaks. Me peaksime järele mõtlema iga õnnistuse üle, mida Jumalalt saame, ja kui me mõistame Tema suurt armastust, oleme valmis usaldama kõik nendesse kätesse, mis olid meie eest risti külge naelutatud. {TKJ 49.3}

Hing võib tõusta taevale lähemale kiituse tiivul. Jumalat teenitakse taevastes õuedes laulu ja muusikaga ning kui me väljendame oma tänulikkust, sarnaneb meie teenistus taevaste hulkade teenistusele. „Kes toob ohvriks tänu, see annab au Jumalale.“ (Ps 50, 23.) Mingem oma Looja ette aukartliku rõõmuga, milles on „lusti ja rõõmu, tänulaulu ja pillihäält.“ (Js 51, 3.) {TKJ 49.4}

Peatükk 12 – Mida Teha Kartusega

Paljusid neid, kellel on veel vähe kristliku elu kogemusi, vaevavad mõnikord kahtlused ja skeptitsism. Piiblis on palju tekste, mida nad ei oska seletada ja millest isegi aru ei saada, mida aga Saatan kasutab, et kõigutada nende usku Pühakirjasse kui Jumala ilmutusse. Nad küsivad: „Kuidas võin ma tunda õiget teed? Kui Piibel on tõepoolest Jumala Sõna, siis kuidas saan ma lahti neist kahtlustest ja raskustest?“ {TKJ 49.5}

Jumal ei käsi meid kunagi uskuda, andmata küllaldasi tõendeid, millele oma usku rajada. Tema olemasolu, Tema iseloomu, Tema Sõna tõepärasust — kõike seda tõestab tunnistus, mis apelleerib meie mõistusele ja see tunnistus on küllaldane. Siiski, Jumal ei ole kunagi kõrvaldanud võimalusi kahtlemiseks. Meie usk peab olema rajatud tõenditele, mitte nägemisele. Need, kes soovivad kahelda, leiavad selleks võimalusi, Need aga, kes tõepoolest soovivad tõde teada, leiavad küllaldaselt tõendeid, millele oma usku rajada. Piiratud mõistus ei suuda täielikult haarata igavese Jumala iseloomu ja Tema tööd. Isegi kõige terasemale mõistusele, ülimalt koolitatud vaimule peab Jumala püha isik jääma alati saladuskattega kaetuks. „Kas sa suudad leida Jumala sügavuse? Või tahad sa jõuda Kõigevägevama täiuseni? Need on kõrgemad kui taevad — mida sina suudad teha, sügavamad kui surmavald — mida sina sellest tead?“ (Job 11, 7. 8.) Apostel Paulus hüüatab: „Oh seda Jumala rikkuse ja tarkuse ja tunnetuse sügavust! Kui väljauurimatud on Tema kohtumõistmised ja äraarvamatud Tema teed!“ (Rm 11, 33.) Kuigi „pilved ja pimedus on Tema ümber“, on „õigus ja õiglus... Tema aujärje alus.“ (Ps 97, 2.) Me võime tajuda piiritut armastust ja armu, mis on ühendatud lõpmatu väega, võime küllaldaselt mõista Ta käitumist meiega, motiive, mis Teda ajendavad, et aru saada Tema igavese väega ühendatud halastusest ja armastusest. Me võime mõista Tema eesmärke niipalju, kui see on vajalik, väljaspool seda peame aga siiski usaldama kätt, mis on kõikvõimas ja südant, mis on armastusega täidetud. Jumala Sõna, nagu selle Autori iseloomgi, peidab saladusi, mida surelikud ei või iialgi täielikult mõista. Patu sissepääs maailma, Kristuse lihakssaamine, uussünd, ülestõusmine jä palju muud, millest Piibel räägib, on liiga sügavad saladused inimmõistusele seletamiseks või isegi täielikumalt mõistmiseks. See aga, et me ei suuda Jumala ettenägevuse saladusi mõista, pole veel põhjus Tema Sõnas kahelda. Looduses ümbritsevad meid pidevalt saladused, mida me täielikult mõista ei suuda. Kõige madalamadki eluvormid tõstatavad probleeme, mille lahendamiseks on kõige targemadki filosoofid jõuetud. Kõikjal on imesid, mis asetsevad väljaspool meie teadmiste piire. Kas peaksime siis imestama, kui leiame vaimulikus maailmas samuti saladusi, mida me põhjalikult ei mõista. Mõistmatus on tingitud ainuüksi inimmõistuse piiratusest ja nõrkusest. Jumal on andnud meile Pühakirja kaudu küllaldaselt tõendeid oma jumaliku olemuse kohta; ja kuigi me ei suuda mõista kõiki Tema jumaliku ettenägevuse saladusi, ei tohi me kahelda Tema Sõnas. {TKJ 50.1}

Apostel Peetrus ütleb, et Pühakirjas on asju, millest or raske aru saada, „mida õppimatud ja kinnitamatud inimesed väänavad iseenestele hukatuseks.“ (2. Pt 3, 16.) Skeptikud

kasutavad Pühakirja raskestiseletatavaid tekste väitena Piibli vastu; tegelikult aga moodustavad need mõjusa tõenduse selle jumaliku inspiratsiooni kohta. Kui Piiblis kõneldaks ainult sellest, mida on kerge mõista; kui tema suurust ja majesteetlikkust võiks piiratud meeltega haarata, siis ei kannaks Piibel jumaliku autoriteedi eksimatut pitserit. Just käsiteldavate ainete suursugusus ja saladuslikkus peaks sisendama meile usku sellesse kui Jumala Sõnasse. Piibel avab tõe, mis on lihtne, kuid täiuslik vastus inimsüdame vajadustele ja igatsustele; see tõde on üllatanud ja kütkestanud ülimalt haritud mõistust, samal ajal, kui see võimaldab leida õnnistuse teed ka kõige tagasihoidlikumal ja kõige vähem haridust saanud inimesel. Ja ometi sisaldavad need lihtsalt väljendatud tõed nii ülendavaid, nii kaugeleulatuvaid ja inimmõistuse jaoks nii haaramatuid asju, mille vastuvõtmine on võimalik ainult selletõttu, et Jumal need on avaldanud. Selleks, et olla päästetud Jumala poolt määratud viisil ja näha teed, millel peaks astuma patukahetsuses ja usus Issandasse Jeesusesse Kristusesse, or lunastusplaan meie mõistusele avatud. Ometi katavad ka kergestimõistetavaid tõdesid saladused, mis varjavad Tema au; saladused, mille uurimine käib üle mõistuse, ehkki sisendavad tõsisele tõeotsijale aukartust ja usku. Mida rohkem ta Piiblit uurib, seda enam veendub, et see on elava Jumala Sõna ja inimmõistus kummardub jumaliku ilmutuse majesteetlikkuse ees. {TKJ 51.1}

Tunnistada meie piiratud võimekust Piibli suuri tõdesid mõista, tähendab tunnistada, et piiratud meeled pole võimelised haarama lõputut, et inimene on piiratud teadmistega ega suuda mõista Kõigevägevama eesmärke. {TKJ 51.2}

Skeptikud ja uskmatud heidavad Jumala Sõna kõrvale, kuna nad ei suuda põhjani tungida kõigisse selle saladustesse. Ometi ähvardab ka paljusid Piiblisse uskujaid sama hädaoht. Apostel ütleb: „Katsuge, vennad, et kellelgi teie seast ei oleks kuri, uskmatu süda, mis loobub elavast Jumalast.“ (Hbr 3, 12.) Piibli õpetusi tuleks hoolikalt uurida, katsudes läbi ka „Jumala sügavused“ (1. Kr 2, 10.) nii palju, kui neid on ilmutatud Pühakirjas. Varjatu „kuulub Jehoovale, meie Jumalale, aga mis on ilmutatud, kuulub igavesti meile ja meie lastele.“ (5. Ms 29, 28.) Saatana töö on uuriva mõistuse eksiteele viimine. Piibli tõe uurimine võib olla seotud ka teatud uhkusega. Sageli kaotavad inimesed kannatuse ja masenduvad, kui nad ei suuda seletada kõiki Pühakirja osi oma rahulduseks. Liiga alandav on tunnistada oma võimetust inspireeritud Sõna mõista. Raske on kannatlikult oodata, kuni Jumal näeb olevat vajaliku tõde ilmutada. Paljud tunnevad end võimelistena ilma kõrvalise abita oma inimlikus tarkuses Pühakirja mõista, ja kui nad lõpeks seda siiski ei suuda, ollakse valmis Piibli autoriteeti eitama. On tõsi, et paljud teooriad ja õpetused, mida arvatakse pärinevat Piiblist, pole rajatud selle õpetustele ja on tegelikult vastuolus inspiratsiooni üldise suunaga. Need asjad on olnud paljudele kahtluste ja segaduste põhjustajaiks. {TKJ 51.3}

Selles pole aga süüdi Jumala Sõna, vaid inimese ebaõige tõlgendus. Kui loodolevustel oleks võimalik jõuda Jumala ja Tema töö täielikule mõistmisele, siis, olles jõudnud sellele tasemele, poleks enam ühtegi tõde avastada, poleks teadmiste kasvu, poleks vaimu ega hinge arendamist. Siis ei oleks Jumal ka enam kõige kõrgem ja inimene, olles saavutanud teadmiste

ning võimete piiri, lakkaks edasi liikumast. Tänagem Jumalat, et see nii ei ole. Jumal on lõputu, „kelles peituvad kõik tarkuse ja tunnetuse aarded.“ (Kol 2, 3.) Inimesed võivad õppida ja uurida kogu igaviku ja siiski mitte ammendada Tema tarkuse, helduse ja väe aardeid. {TKJ 52.1}

Jumala plaan on juba selles elus oma Sõna tõdesid järjest rohkem avada. Nende teadmiste omandamiseks on vaid üks tee: me võime Jumala Sõna mõista sama Vaimu valgustamisel, kelle kaudu see antud on. „Ei tea ka ükski, mis on Jumalas, kui aga Jumala Vaim“, sest „Vaim uurib kõik asjad, ka Jumala sügavused!“ (1. Kr 2, 10. 11.) Päästja tõotas oma järelkäijatele: „Kui Tema, Tõe Vaim tuleb, siis Ta juhatab teid kõigesse tõesse... sest minu omast Ta võtab ja kuulutab teile.“ (Jh 16, 13. 14.) Jumal soovib, et inimene arendaks oma mõttejõudu ja Piibel on see, mille uurimine tugevdab ja ülendab mõistust nagu seda ükski teine õppeaine teha ei suuda. Siiski tuleb hoiduda mõistuse jumaldamisest, sest see allub inimlikele nõrkustele ja puudustele. Kui soovime, et Pühakiri poleks mõistusele nii varjatud, et me ka kõige lihtsamaid tõdesid ei suuda mõista, siis olgem kui lapsed, kes oma lihtsuses ja usus on valmis õppima, paludes härdalt Püha Vaimu abi. Jumala väe ja tarkuse tunnetamine, nagu arusaamine meie võimetestki peaks sisendama alandlikkust. Me peaksime avama Pühakirja nii, nagu oleksime sattunud Jumala lähedusse — pühas aukartuses. Kui me tuleme Piibli juurde, tuleb tunnistada selle autoriteeti kõrgeimaks ja süda ning mõistus peavad kummarduma suure „MINA OLEN“ ees. {TKJ 52.2}

On paljusid asju, näiliselt raskeid ja selgusetuid, mida Jumal teeb selgeks ja lihtsaks neile, kes sel viisil tõe kohta selgust otsivad. Ilma Jumala Vaimu juhtimiseta kaldume aga Pühakirja pidevalt moonutama või valesti tõlgendama. Esineb kasutut Piibli lugemist, mis on puhuti isegi kahjulik. Kui Jumala Sõna avatakse ilma aukartuse ja palveta, kui mõtted ja igatsused pole kooskõlas Tema tahtega, siis tumestavad meeli kahtlused ja Piibli uurimine suurendab neid veelgi. Vaenlane haarab mõtete üle kontrolli ja sisendab ebaõigeid tõlgendusi. Kui inimesed ei otsi sõnas ja teos Jumalaga kooskõla, siis vaatamata nende õpetatusele, kalduvad nad Pühakirja mõistmises eksima ja nende seletusi on ohtlik usaldada. Neil, kes otsivad Pühakirjast vastuolusid, pole vaimulikku arusaamist. Moonutatud nägemisvõimega näevad nad põhjusi kahtlusteks ja uskmatuseks isegi lihtsate ja selgete asjade puhul. Varjatagu seda kuidas tahes, aga enamasti on kahtlemise ja skeptitsismi tõeliseks põhjuseks armastus patu vastu. Jumala Sõna õpetused ja kitsendused ei meeldi uhkele, pattuarmastavale südamele ja need, kes ei taha Piibli nõudeid järgida, on valmis selle autoriteedis kahtlema. Et aga leida tõde, piisab siirast soovist tõde teada saada ning südame valmisolekust sellele kuuletuda. Kõik, kes taolises meelsuses asuvad Piiblit uurima, leiavad küllaldasi tõendeid selle jumaliku autoriteedi kohta, mõistes tõdesid, mis teevad targemaks. {TKJ 53.1}

Kristus on öelnud: „Kui keegi tahab teha Tema tahtmist, see tunneb, kas see õpetus on Jumalast.“ (Jh 7, 17.) Selle asemel, et otsida puudusi ja teha arusaamatu küsitavaks, pane tähele valgust, mis sulle juba paistab ja sa saad veelgi suuremat valgust. Kristuse armu läbi täida iga kohustust, mille kohta sul juba selgus on. Siis suudad sa mõista ja täita ka seda,

milles praegu veel kahtled. Üks on kättesaadav kõigile, nii kõrgema kui ka väikseima haridusega inimestele — see on kogemuslik tõend. Jumal kutsub meid järele proovima oma Sõna tõepärasust ja oma tõotuste kindlust. Ta ütleb: „Maitske ja vaadake, et Jehoova on hea!“ (Ps 34, 9.) Selle asemel, et usaldada teiste sõnu, peame ise „maitsma“. Ta teatab: „Paluge, siis te saate!“ (Jh 16, 24.) Tema tõotused täituvad. Need pole kunagi pettumust valmistanud ja nad ei valmista seda iialgi ka tulevikus. Kui astume Jeesusele lähemale ja tunneme rõõmu Tema armastuse täiusest, siis kaob kahtlus ja pimedus Tema läheduse säras. {TKJ 53.2}

Apostel Paulus ütleb, et Jumal on meid „päästnud pimeduse võimusest ja on meid asetanud oma armsa Poja riiki.“ (Kol 1, 13.) Igaüks, kes on surmast ellu vastu võetud, võib kinnitada, „et Jumal on tõeline.“ (Jh 3, 33.) Ta võib tunnistada: „Mul oli abi vaja ja ma leidsin selle Jeesuses. Kõik vajadused rahuldati, hinge nälg kustutati ja nüüd on Piibel mulle ilmutus Jeesusest Kristusest. Sa küsid, miks ma usun Jeesusesse? Seepärast, et Ta on minu jumalik Õnnistegija. Miks ma usun Piiblisse? Seepärast, et ma olen leidnud selles Jumala hääle oma hingele.“ Me võime ise saada tunnistuse, et Piibel on tõde ja Kristus Jumala Poeg. Me ei järgi osavasti väljamõeldud lugusid. {TKJ 53.3}

Peetrus manitseb oma vendi, et nad kasvaksid „meie Issanda ja Õnnistegija Jeesuse Kristuse armus ja tunnetuses“ (2. Ptr 3, 18.) Kui Jumala rahvas kasvab armus, muutub arusaamine Piiblist üha selgemaks. Nad märkavad selle pühades tõdedes uut valgust ja ilu. Seda on kinnitanud koguduse ajaloo kõik perioodid ja nii jääb see kuni lõpuni. „Aga õigete rada on otsekui valgusepaiste, mis muutub üha selgemaks, kuni päev on saabunud.“ (Õp 4, 18.) {TKJ 54.1}

Usus võime me vaadata tulevikku ja haarata kinni Jumala tõotustest, arendada oma mõistust, ühendada inimlikud võimed jumalikega ja viia siis kõik hingejõud otsesesse ühendussse valguse Allikaga. Me võime rõõmsad olla, et kõik, mis on paistnud meile jumalikus ettenägevuses ebaselgena, saab selgeks; raskesti mõistetavad asjad leiavad seletuse ja lõikudes, kus meie piiratud meeled avastasid vaid segadust ja lahkhelisid, näeme kõige täielikumat ja kaunimat kooskõla. {TKJ 54.2}

„Sest nüüd me näeme nagu peeglis tuhmi kujutist, aga siis palgest palgesse; nüüd ma tunnetan poolikult, aga siis ma tunnetan täiesti, nagu minagi olen täiesti tunnetanud.“ (1. Kr 13. 12.) {TKJ 54.3}

Peatükk 13 - Rõõm Issandas

Jumala Lapsed on kutsutud Kristuse esindajaiks, ilmutama Tema headust ja armu. Nii nagu Jeesus on ilmutanud Isa tõelist iseloomu, nõnda peame ka meie ilmutama Kristust maailmale, kes ei tunne Tema õrna, kaastundlikku armastust. „Otsekui Sina oled mind läkitanud maailma," ütles Jeesus, „nõnda minagi olen nad läkitanud maailma." „Mina nendes ja Sina minus..., et maailm tunneks, et Sina oled mind läkitanud." (Jh 17, 18. 23.) Apostel Paulus ütleb Jeesuse järelkäijatele: „Teist on ju ilmsi näha, et te olete Kristuse kiri, kõigile inimestele tuttav ja loetav." (2. Kr 3, 3. 2.) Igas oma lapses saadab Jeesus tõepoolest justkui ühe kirja maailmale. Kui sa oled Kristuse järelkäija, siis saadab Ta ka sinus ühe kirja sellesse perekonda, sellesse külla, sellesse tänavasse, kus sa elad. Jeesus, elades sinus, soovib kõnelda neile südameile, kes Teda veel ei tunne. Võib-olla nad ei loe Piiblit või ei kuule häält, mis räägib neile selle lehekülgedelt; võib-olla nad ei näe Jumala armastust Tema tegudest. Kui aga sina oled Jeesuse tõeline esindaja, siis võib-olla juhitakse neid sinu kaudu Tema helduse mõistmisele ja võidetakse Teda armastama ja teenima. {TKJ 54.4}

Kristlased on pandud justkui valgusekandjaiks taevateel. Nad peavad peegeldama maailmale valgust, mis neile Kristuselt langeb. Nende elu ja iseloom peaksid andma õige kujutuse Kristusest ja Tema teenistusest. {TKJ 55.1}

Kui me esindame Kristust, peame muutma Tema teenimise kütkestavaks, nagu see ju tegelikult ongi. Kristlased, kes koguvad oma hinge süngust ja kurbust ning nurisevad ja kaebavad, annavad teistele Jumalast ja kristlikust elust väära ettekujutuse. Nad jätavad mulje, nagu poleks Jumalale Tema laste õnnelikkus meeltmööda, andes aga seega Taevasest Isast vale tunnistuse. {TKJ 55.2}

Saatan võiduröõmutseb, kui ta saab viia Jumala lapsed uskmatusse ja meeleheitesse. Talle meeldib väga näha neid Jumalat umbusaldamas, kahtlemas Tema abivalmiduses ja jõus neid päästa. Talle meeldib, kui tunneme, et Jumal teeb meile oma ettenägelikkusega kahju. Saatana töö on esitada Issandat olevusena, kel pole kaastunnet ega halastust. Ta moonutab tõde Issandast, täites seega meie meeled ebaõigete kujutlustega, ja selle asemel, et püsida tões meie taevase Isa kohta, toetume liiga sageli Saatana vassingutele ja teotame Jumalat oma usaldamatuse ja nurisemisega. Saatan püüab alati teha usuelu süngeks. Ta soovib seda näidata vaevarohke ja raskena. Kui kristlane seda vaadet kinnitab, siis toetab ta oma uskmatusega Saatana valet. {TKJ 55.3}

Paljud mõtlevad sageli oma vigadele, nurjumistele ja pettumustele ning nende südamed on täis kurbust ja julgusetust. Kui ma viibisin Euroopas, kohtasin üht õde, kes viibis suures ahastuses. Ta kirjutas mulle, paludes minult julgustussõnu. Järgmisel ööl peale kirja saamist nägin ma unes, et ta oli ühes aias. Keegi, kes paistis olevat aia omanik, saatis mind selle teeradadel. Ma korjasin lilli ja nautisin nende head lõhna. Õde aga, kes oli minu kõrval, pööras minu tähelepanu inetutele kibuvitstele, mis takistasid liikumist. Ta hädaldas ja oli kurb, ning

ei läinud mööda jalgteed juhi järele, vaid suundus kibuvitste ja okaspõõsaste keskele. „Oo,“ hädaldas ta, „kas pole kahju, et see kaunis aed on rikutud sellistest okkalistest põõ- sastest!“ Siis ütles teejuht: „Las need olla, sest need torkavad sind. Korja roose, liiliaid ja nelke.“ {TKJ 55.4}

Kas sinu läbieludes ei ole siis olnudki helgeid hetki? Kas sa pole üle elanud väärtuslikke silmapilke, kui süda põksus rõõmust vastuseks Jumala Vaimu mõjule? Kui sa vaatad tagasi oma elu peatükkidele, kas ei leidu seal siis nii mõnigi meeldiv lehekülg? Kas pole Jumala tõotused nagu lõhnavad lilled, mis kasvavad mõlemal pool sinu teed? Kas sa ei tahaks, et nende meeldiv lõhn ja ilu täidaks su südame? Kibuvitsad ja okaspõõsad ainult haavavad ja kurvastavad sind. Ja kui sa korjad ainult neid ja pakud ka teistele, kas ei tõkesta see lisaks sellele, et ise paned halvaks Jumala heldust, eluteed ka oma kaaslastele? {TKJ 55.5}

Pole tark koguda möödunud elu ebameeldivaid mälestusi, neist rääkida ja nende üle hädaldada, kuni haarab julgusetus? Araks muudetud hing on täidetud pimedusega, ja sulgenud end jumalikule valgusele, heidab ta varje teiste teerajale. {TKJ 56.1}

Tänagem Jumalat säravate piltide eest, mida Ta on meile esitanud. Koguge kokku Tema armastuse õnnistatud tõendid, et võiksime alati näha Jumala Poega jätmas oma trooni, riietumas oma jumalikkust inimlikkusega, et päästa inimest Saatana võimu alt. Imetlegem Tema võitu meie heaks, mis avab taeva, kus inimlik vaimusilm näeb vastuvõtusaali, milles jumalus oma au ilmutab, näeb langenud inimkonda, üles tõstetuna viletsuse kuristikust, kuhu patt oli ta paisanud, taas ühendusse viiduna lõpmatu Jumalaga, läbi teinud jumaliku proovi usu läbi meie Lunastajasse, riietatuna Kristuse õigusega, ülendatud Tema trooni ees. Need on pildid, mille üle mõtisklemine meeldib Jumalale. {TKJ 56.2}

Kui näime Jumala armastuses kahtlevat, usaldamata Tema tõotusi, siis teotame Teda ja kurvastame Püha Vaimu. Mida tunneks ema, kui ta lapsed tema üle alalõpmata kaebaksid, just nagu ei sooviks ta neile head, kuigi tema jõupingutused on samal ajal suunatud sellele, et oma laste huve edendada ja neile rõõmu valmistada. Kaheldes tema armastuses purustavad nad tema südame. Mida tunneks vanem, keda tema lapsed selliselt kohtlevad? Kuidas võib taevane Isa suhtuda meisse, kui me ei usalda Tema armastust, mis on viinud Ta oma ainsa Poja andmiseni, et meie võiksime elada. Apostel kirjutab: „Tema, kes oma Poegagi ei säästnud, vaid loovutas Tema meie kõikide eest, kuidas Ta ei peaks siis Temaga meile kõike muud annetama?“ (Rm 8, 32.) Ja ometi ütlevad paljud, kui mitte just sõnadega, siis oma tegudega: „Issand ei mõtle seda minu suhtes. Võib-olla armastab Ta teisi, aga mitte mind.“ Niisuguse aruteluga teed sa oma hingele kahju, sest iga kahtlev sõna on Saatana kiusatuste esilekutsumine; see süvendab sinu kalduvust kahelda ja sellega kurvastad sa teenivaid ingleid. Kui Saatan sind kiusab, siis ära lausu ühtegi pimeduse ega kahtluse sõna. Kui sa avad ukse tema sisendustele, siis täitub meel umbusaldusega ja mässuliste küsimustega. Ja kui sa siis veel neid tundeid avaldad, ei tee see halba mitte üksi sulle, vaid see on seeme, mis idaneb ja kannab ka teiste elus vilja. Võib juhtuda, et su sõnade mõju on hiljem võimatu kahjutuks teha.

Sa võid ise kiusatusest ja Saatana püünistest väljuda, aga teisel, kes on sinu mõju tõttu kõrvale läinud, pole ehk enam võimalik vabaneda uskmatusest, mida oled sisendanud. Kui tähtis on rääkida ainult neist asjust, mis annavad vaimulikku jõudu ja elu. Inglid kuulavad pealt, missuguse teate viid sa maailmale oma Taevase Meistri kohta. Jutusta Temast, kes elab selleks, et sinu eest kosta Isa ees. Kui sa ulatad sõbrale tervituseks käe, siis olgu Jumala kiitus su huulil ja südames. See juhib mõtted Jeesuse juurde. Kõigil on katsumusi, südamevalu, mida on raske kanda, kiusatusi, millele on raske vastu seista. Ära räägi oma muredest vaid kanna kõik palves Jumala ette. Ära lausu reeglina ainsatki kahtluse ega julgusetuse sõna. Sa võid selleks palju teha, et muuta teiste elu helgemaks ja nende jõupingutused tugevamaks sõnadega, milles on lootus ja püha rõõm. {TKJ 56.3}

Paljusid mehiseid hingi rõhub kiusatus raskesti. Nad on peaaegu nõrkemas oma võitluses iseenda ja kurjuse jõududega. Ära tee sellist inimest tema raskes võitluses araks. Rõõmusta teda julgustavate sõnadega, et ta võiks jätkata oma teed. Nii võib Kristuse valgus sinust välja paista. „Keegi meist ei ela iseenesele.“ (Rm 14, 7.) Meie ebateadlik mõju võib teistele olla kas julgustav ja tugevdav või arakstegev ja Kristusest ning tõest eemale tõrjuv. Paljudel on Kristuse elust ja iseloomust ekslik kujutlus. Nad arvavad, et Temas puudus soojus ja päikesepaiste, oli vali, karm ja rõõmuta. Paljudel juhtudel on kogu vaimulik kogemus nendest süngetest vaadetest varjutatud. Sageli räägitakse, et Jeesus nuttis, aga polevat teada, et Ta oleks kunagi naeratanud. Meie Päästja oli tõepoolest valudemees ja kurbusega tuttav, kuna Tema süda oli avatud kõigile inimhädadele. Kuid vaatamata Tema ennastsalgavale elule, mida varjutasid vaev ja mure, polnud Ta vaim siiski rõhutud. Tema näoilme ei väljendanud kurvameelsust ega nurisemist, vaid ikka helget rahu. Ta süda oli elu lätteks; kuhu Ta iganes läks, sinna viis Ta rahu, rõõmu ja õnne. {TKJ 57.1}

Meie Päästja oli alati sügavalt tõsimeelne, kuid mitte kunagi sünge ega tusane. Nende elu, kes Teda jäljendavad, on elu täis tõsist sihikindlust; neil on sügav arusaamine isiklikust vastutusest. Kergemeelsus tuleks maha suruda; ei tohiks olla käratsevat lõbusust, viisakusetut nalja; Jeesuse usk annab rahu, mis on nagu jõgi. See ei kustuta rõõmusära, ei hoia tagasi rõõmsameelsust ega varjuta päikesepaistelist, naeratavat nägu. Kristus ei tulnud ennast teenida laskma, vaid teenima ja kui Tema armastus südames valitseb, siis järgime meiegi Tema eeskuju. {TKJ 57.2}

Kui aga peame meeles teiste lahkusetuid ja ebaõigeid tegusid, siis leiame, et võimatu on neid armastada nii, nagu Kristus meid on armastanud. Kui meie mõtted püsivad aga Kristuse imepärasel armastusel ja kaastundel, siis hoovab seesama vaim meist ka teistele. Me peaksime üksteist armastama ja austama, hoolimata vigadest ja puudustest, mida näeme. Viljeleda tuleks alandlikkust ja enese läbikatsumist, samuti kannatlikku õrnust teiste vigade suhtes. See hävitab kogu kitsarinnalise isekuse ja muudab meid suuremeelseks ja õilsaks. {TKJ 58.1}

Laulja ütleb: „Looda Jehoova peale ja tee head — siis elad sa maal ja oled tõesti toidetud.“ (Ps 37, 3.) Looda Jehoova peale. Igal päeval on oma koormad, oma mure ja raskused. Kokku

saades oleme varmad jutustama oma raskustest ja katsumustest. Meie ellu tungib niipalju kartust ja laenatud muresid, me väljendame niisugust murelikkust, et teised võivad arvata, nagu meil polekski kaastundlikku, armastavat Päästjat, kes on valmis kõiki meie palveid kuulma ja meid kohe aitama, kui seda vajame. {TKJ 58.2}

Mõned on kogu aeg hirmul ja annavad maad rahutusele. Iga päev ümbritsevad neid märgid Jumala armastusest; iga päev tuntakse rõõmu küllusest, millega Tema ettenägevus on neid varustanud; nemad aga neid õnnistusi ei märka. Meeled püsivad pidevalt millegi ebameeldiva juures, mille tulekut kardetakse, või on mõni raskus tõepoolest olemas, mis, kuigi väike, varjab nende eest paljusid asju, mille eest peaks tänulik olema. Selle asemel, et läbi raskuste Jumala kui ainsa abiallika juurde tulla, viivad raskused neid Temast eemale, äratades rahulolematust ja nurisemist. {TKJ 58.3}

Kas teeme hästi, olles sellises uskmatuses? Miks peaksime olema tänamatud ja usaldamatud? Jeesus on meie sõber; kogu taevas on huvitatud meie heast käekäigust. Me ei peaks lubama igapäevase elu muredel ja raskustel kurnata oma vaimu ja varjutada näoilmet. Kui me seda teeme, siis on meil alati millegi üle pahndada ja ärrituda. Me ei peaks laskuma muredesse, mis ainult kurnavad ja piinavad, kuid ei aita raskusi kanda. {TKJ 58.4}

Võib-olla on sul raskusi ühenduses igapäevase tööga? Sinu väljavaated võivad muutuda üha süngemaks ja sind võib ähvardada järjest süvenev kahju, aga ära muutu araks; heida oma mure Jumala peale, jää rahulikuks ja rõõmsameelseks. Palu tarkust oma asju mõistlikult korraldada, vältides seega kahju ja õnnetust. Tee omalt poolt kõik võimalik, et olukord lahenduks soodsalt. Jeesus on oma abi tõotanud, kuid mitte ilma meiepoolsete jõupingutusteta. Kui oled taevasele Abimehele lootes teinud kõik, mida suudad, siis võta tulemused vastu rõõmsa meelega. {TKJ 58.5}

Jumal ei taha, et Tema rahvast rõhuks mure. Issand ei peta meid. Ta ei ütle meile: „Ära karda, su teel pole ühtki hädaohtu.“ Ta teab, et meie ees on katsumusi ja ohte, ning kõneleb sellest meiega avameelselt. Ta ei kavatse oma rahvast patu ja kurjuse maalt ära võtta, kuid Ta näitab meile varjupaika, kus on tõeline turvalisus. Jeesus palus oma jüngrite eest: „Mina ei palu, et sa võtaksid nad ära maailmast, vaid et Sa neid hoiaksid tigeda eest.“ Ta ütles: „Maailmas on teil ahastust, aga olge julged, mina olen maailma ära võitnud.“ (Jh 17, 15; 16, 33.) {TKJ 59.1}

Mäejutluses annab Jeesus oma järelkäijatele väärtuslikke õpetusi Jumala usaldamise hädavajalikkuse kohta. Need õpetused on määratud kõigi aegade Jumala laste julgustamiseks ja need on jõudnud ka meie ajani, õpetades ja lohutades. Päästja juhtis oma jüngrite tähelepanu lindudele õhus, kes oma kiidulaule laulsid, vabad muremõtteist, kuigi „nad ei külva ega lõika.“ Suur Isa rahuldab nende vajadused. Päästja ütleb: „Eks teie ole palju enam, kui nemad.“ (Mt 6, 26.) Suur Andja avab oma käe ja varustab kogu loodust, nii inimesi kui ka loomi. Linnudki õhus pole väljaspool Tema hoolitsust. Ta ei poeta küll toitu nende noka vahele, kuid hoolitseb nende vajaduste eest. Linnud peavad korjama teri, mida Ta nende jaoks

siia ja sinna on lasknud langeda. Oma väikeste pesade jaoks peavad nad materjail ette valmistama, peavad oma poegi toitma. Nad lähevad lauluga oma tööle, sest „teie Taevane Isa toidab neid." „Ja eks teie ole palju enam, kui nemad?" Kas ei ole teie kui arukad, mõistusega jumalakummardajad rohkem väärt, kui linnud teie pea kohal? Kas Looja, meie elu Hoidja, meie Vormija oma jumaliku kuju järgi, ei hoolitse meie vajaduste eest, kui vaid Teda usaldame? {TKJ 59.2}

Kristus juhtis oma jüngrite tähelepanu lilledele väljal, mis kasvasid hulgana, särades selles lihtsas ilus, mida taevane Isa neile on andnud armastuse väljendusena inimese vastu. Ta ütles: „Pange tähele lilli väljal, kuidas nad kasvavad." Nende looduslike lillede ilu ja lihtsus ületab kaugelt Saalomoni hiilguse. Kõige toredamgi rüü, mis on väga kunstipäraselt valmistatud, ei kannata võrdlust Jumala loodud lillede loomuliku kauniduse ja säraga. Jeesus küsib: „Kui nüüd Jumal rohtu väljal, mis täna on ja homme ahju visatakse, nõnda ehib, kas siis mite palju enam teid, teie nõdrausulised?" (Mt 6, 28. 30.) {TKJ 59.3}

Kui Jumal — kunstnik — annab lihtsatele lilledele, mis varsti kaovad, erinevad ja õrnad värvitoonid, kui palju enam hoolitseb Ta nende eest, kes on loodud Tema kuju järele? See Kristuse õpetus on vastukaaluks uskmatu südame muremõtteile, nõutusele ja kahtlustele. {TKJ 59.4}

Issand tahab, et Tema pojad ja tütred oleksid õnnelikud, rahulikud ja kuulekad. Jeesus ütleb: „Oma rahu ma annan teile, mina ei anna teile nõnda, nagu maailm annab. Teie süda ärgu ehmugu ja ärgu saagu araks!" „Seda olen ma teile rääkinud, et minu rõõm oleks teie sees ja teie rõõm saaks täielikuks." (Jh 14, 27; 15, 11.) {TKJ 60.1}

Õnn, mida otsitakse omakasupüüdlikest motiividest, väljaspool kohustusi, on ebakindel, muutlik ja ajutine. See möödub ja hinge täidab üksildus ja mure. Kõõm ja rahuldus peitub Jumala teenimises. Kristlast pole jäetud käima ebakindlatele radadele. Teda pole jäetud asjatute kahetsuste ja pettumuste saagiks. Ja kuigi me ei saa selle elu lõbudest osa, võime siiski rõõmsad olla, vaadates tulevasele elule. {TKJ 60.2}

Kuid isegi selles elus võib kristlane omada osadusrõõmu Kristusega, Tema armastuse valgust ja alalist troosti Tema lähedusest. Iga samm elus võib viia Jeesusele lähemale, võib anda sügavama kogemuse Tema armastuses ja tuua meid õnnistatud rahukodule lähemale. Ärgem kaotagem usaldust, omagem veendumust, kindlamalt kui kunagi varem. „Siitsaadik on Jehoova meid aidanud." (1. Sam 7, 12.) Ta aitab meid lõpuni. Vaadakem ka nendele suurtele sammastele, mis meenutavad Issanda poolt tehtut, et meid trööstida ja hävitaja käest päästa. Pidagem hästi meeles Jumalapoolset õrna hoolitsust, seda, kuidas Ta on pisarad ära pühkinud, valu leevendanud, soove rahuldanud, õnnistusi jaganud, tehes meid tugevaks selle vastu, mis usurännakul ees ootab. {TKJ 60.3}

Me peame valmis olema uuteks raskusteks tulevases võitluses aga samas siiski ütlema: „Siitsaadik on Jehoova meid aidanud!" „Ja nii kui su päevad, nii peab olema ka su jõud." (5.

Ms 33, 25. ingl. k.) Katsumus ei ole suurem jõust, mida antakse meile selle kandmiseks. Asugem siis tööle just seal, kus see vajalik, uskudes, et mis iganes ka võiks tulla — jõudu antakse vastavalt katsumuse suurusele. {TKJ 60.4}

Varsti avataksegi taeva väravad, et sisse lasta Jumala lapsed, ning Aukuninga huulilt kostuvad meie kõrvu õnnistussõnad nagu kauneim muusika: „Tulge siia, minu Isa õnnistatud, pärige kuningriik, mis teile on valmistatud maailma asutamisest!“ (Mt 25, 34.) Siis tervitatakse lunastatuid kodus, mida Jeesus nende jaoks praegu valmistab. Seal pole nende kaaslasteks selle maailma pahelised inimesed, valelikud, ebajumalakummardajad, rüvedad ja uskmatud. Seal suhtlevad nad nendega, kes on Saatana üle võidu saanud ja Jumala armu läbi kujundanud täiusliku iseloomu. Iga patune kalduvus, iga puudus, mis neid vaevab siin, on kõrvaldatud Kristuse vere läbi ja neile on antud Tema auhiilguse ülevus ja sära, mis kaugelt ületab päikese sära. Kõlbeline ilu, Tema iseloomu täiuslikkus paistab neist välja ning ületab väärtuselt päikese välise hiilguse Nad on veatud suure valge aujärje ees, jagades inglite väärikust ja eesõigusi. {TKJ 60.5}

Mõeldeshiilgavalepärandusele, mis inimeseleosaksvõibsaada, siis, „mis lunahindavõibinimeneandaoma hinge eest?“ (Mt 16, 26.) Ta võib olla vaene, kuidtemasendaspeitubrikkus ja väärikus, midamaailmtallekunagiandaeisaa. Lunastatud ja patustpuhastatudhingomaõilsate, Jumalateenimiselepühendatudvõimetega, on väärtus, mida on raskeülehinnata. Taevas on Jumala ja ingliteeesrõõm ka ühelunastatud hinge pärast — rõõm. midaväljendataksepühadeskiituslauludes. {TKJ 61.1}

Lõpu Ootuses